C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark Stone_1-V ZELENÉ PASTI RHULŮ.pdb

PDB Name: J_P_Garen-Mark_Stone__1
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jean-Prierre Garen
Mark STONE

V ZELENÉ PASTI RHULŮ

1

Mark Stone, kapitán služby pro dohled nad primitivními planetami, zazvonil u dveří luxusního bytu v posledním podlaží budovy. Byl to pětatřicátník atletické postavy, energického výrazu, s tváří zbrázděnou drobnými vráskami. Na sobě měl jednoduchou pilotní kombinézu.
Dveře otevřela mladá brunetka. Její neuvěřitelně zelené oči se rozzářily, jakmile návštěvníka poznala:
"Marku lásko, to je ale překvapení! Pojď honem dál a nalej si jednu skotskou."
Na Elze Swensonové bylo zajímavé nejen to, že byla velmi půvabná, ale i fakt, že byla rovněž jednou z nejbohatších v Zemské Unii.
Znali se už třetí rok. Mark ji poznal na jedné z výprav a od té doby trval jejich něžný vztah. Vídali se však jen zřídka.
Se skleničkou v ruce se Mark sesul do hlubokého křesla a to jej zcela pohltilo. Elza měla na sobě cestovní kombinézu, která elegantně zdůrazňovala její harmonické tvary. Byl na ni opravdu příjemný pohled. Potřásla hnědou kšticí:
"Právě jsem se vrátila z inspekční cesty."
"Já vím, spojil jsem se dnes ráno videotelefonem s tvou kanceláří. Podařilo se mi jistit, že budeš doma

okolo šesté. Moc jsem si přál tě vidět!"
Elza, která právě mechanicky rovnala hromádku listin, zpozorněla. Tón Markova hlasu byl zvláštní, přišlo jí, že smutný - nebo se jí to zdálo? Sedla si proti němu a tiše se zeptala:
"Máš nějaké starosti? Děje se něco?"
Mark se zašklebil.
"Ale nic, vlastně... nic vážného. Před třemi týdny, po návratu z cesty jsem byl předvolán před Komisi pro nevměšování. A ta mi dala tříměsíční zákaz činnosti."
"No to jsou blbci," vybuchla Elza. "A kvůli čemu, prosím tě?"
"Udělal jsem chybu. ONU chybu!"
Mark dopil skotskou, zahleděl se na dno skleničky a až po chvíli tiše pokračoval:
"Víš přece, jaký je cíl našich cest na primitivní planety. Máme se vmísit mezi domorodé obyvatele, pozorovat, poslouchat, ale nikdy se ani v nejmenším neplést do jejich záležitostí, abychom neporušili přirozený vývoj."
"Po tolika letech už víš jak na to, ne?"
"Ano, ale tentokrát už jsem nemohl jen přihlížet. Jeden sadistický tyran se zmocnil krajiny, plenil, vypaloval, masakroval a znásilňoval. Jedna jediná skupinka mu dokázala vzdorovat, ale i ta by jistě skončila na jedné z hranic, kterou nechal ten tyranský vládce vystavět. Pomohl jsem jen těm nešťastníkům vymyslet léčku, v níž jejich protivník uvízl."
"Mohlo je to přece napadnout i bez tvé pomoci."
"To ano, ale horší bylo, že v krátké bitce, ke které pak došlo, jsem se ocitl tváří v tvář tomu primitivovi. Byl to obr, který zatraceně dobře vládl mečem. Podle všech pravidel jsem měl co nejrychleji zmizet. Ale nemohl jsem - měl jsem před očima všechna ta zmučená těla..." Dál už Mark jen šeptal.
"Boj byl dlouhý a těžký... Nakonec se mi podařilo ho zasáhnout přímo do prsou. Jeho smrtí všechny bitky skončily. Jeho přívrženci složili zbraně a rebelové zvítězili. A já jsem tak vlastně svým zásahem změnil chod dějin."
Mark se nuceně usmál a dodal:
"A tak jsem si udělal na tři měsíce prázdniny. Nechtěla bys se mnou na pár dní na chalupu do hor?"
"To bohužel nepůjde," vzdychla Elza, "musím dnes večer odjet."
"A nemohl bych jet s tebou? Bud naprosto nenápadný - můžeš mě třeba propašovat jako svého nového pilota."
Elza položila svoji ruku na Markovu.
"Je mi to opravdu líto, ale můj astronef Neptun se střetl s meteoritem a má poškozený plášť. Není to nic vážného, ale velitel Yuko říkal, že oprava bude pár dní trvat. A proto jsem přijala pozvání George Penforda. Nabídl mi místo na své osobní lodi. Odlétáme dnes večer."
Mark se snažil nedat najevo své rozladění, přesto se ještě ale zeptal:
"A nemůžeš tu cestu odmítnout?"
"Bohužel ne, je pro mne velmi důležitá. Znáš Jacka Owena?"
"To myslíš toho starého praštěného miliardáře, co žil jako poustevník někde v zapadákově? Myslel jsem, že už zemřel."
"Naopak, žije si velmi dobře a stále si čile hledí svého obrovského jmění. Patří mu spousta různých společností, ale zdá se, že se chce některých zbavit. Pozval nás - mě a několik dalších majetných kolegů, abychom jej navštívili na planetě Naxa. Víš o ní něco?"
"Počkej, vzpomenu si ...Naxa byla objevena asi před třiceti lety, je to teramorfní planeta s vcelku příjemným podnebím. Byla neobydlená a chudá na přírodní bohatství - tudíž nevhodná ke kolonizaci. Vláda ji myslím prodala v dražbě."
"A Owen ji koupil a zařídil si na ní vlastní rezidenci. Až dosud tam nikdy nikoho nepřijal. Teď ale z jeho zprávy dokonce vyplývá, že se rozhodl nám udělat velmi výhodnou nabídku a proto se chce sejít se všemi případnými zájemci u jednoho stolu. Teď už jistě chápeš, že nemůžu nechat svým konkurentům volné pole."
"A o koho jde?"
"Georges Penford, Alex Gorba, Michael Goldman a Priscilla Doyleová. První tři znáš. Zachraňoval jsi

nás spolu s prezidentovou dcerou z jedné zničené planety..."
Mark se pousmál.
"A proto bych tě nerad viděl znovu cestovat bezbrannou, vydanou napospas kdejakým kosmickým pirátům. A kde je vlastně Naxa?"
"Penford říká, že na cestu je třeba počítat čtyři dny. Pro chce odletět dnes večer."
Mark najednou vyskočil, a popadl Elzu do náručí.
"Mám báječný nápad! Odvezu tě tam sám, mou lodí."
"To je lákavá nabídka, ale pochybuji, že ti teď v tvé situaci Správa pro výzkum primitivních planet nějakou půjčí."
"Nemyslel jsem služební loď, ale můj vlastní astronef. Uvidíš, je to malý zázrak."
Vykulila překvapením své zelené oči.
"Tys koupil jachtu? To je šílenství!"
"No koupil, to zrovna ne. Byl to dárek od jedné obdivovatelky."
Elze přeběhl po tváři záchvěv žárlivosti.
"A je hezká?" zeptala se značně kyselým tónem.
"Nádherná," vybuchl smíchy Mark a pokračoval:
"Může měnit tvar podle přání a její obal pojme víc energie než termojaderná centrála. Její rasa obývá velmi vzdálenou planetu. Potkal jsem ji před 14. Dny, potřebovali nějakou službu a já zase potřeboval nějaký astronef - a tak mi dali Merkura. Je to skvost. Je ještě výkonnější než tvůj Neptun. Když budeš hodná, budu ti vyprávět podrobnosti..."
Elza se usmála a odhalila rovné, zářivě bílé zuby.
"Jseš si jistý, že přiletíme včas?"
Mark zavřel na několik vteřin oči a pak je zase otevřel.
"Ray se teď stará o zásoby. Stačí, když odstartujeme zítra. Merkur je rychlejší než obyčejná loď."
"Pořád zapomínám, že s tvým androidem komunikujete pomocí telepatie. To je velmi praktické."
"Ray je jeden z mála vzácných modelů, vybavených psychickým zesilovačem. Jejich výroba už skončila, protože bylo jen velmi málo lidí schopných je použít. Ray se pro nás staví zítra v devět hodin."
"Nalej si ještě skleničku, já skočím za Georgem říct mu, že poletí sám.
"Bude zklamaný."
"Myslím, že ani ne. Je to starý mládenec a mě pozval z pouhého rozmaru."
"Řekni mu, že sis najala astronef i s pilotem. Přísahám, že ti nebudu překážet."
Když se po deseti minutách vrátila, převlékla se ze strohé kombinézy do elegantní zlaté tuniky. Mark ji obejmul a políbil.
"Co uděláme s tímhle večerem? Máš chuť jít na večeři?"
"Myslíš, že můžeme ztrácet čas? Požádala jsem už domácího robota, aby nám připravil něco k jídlu."
Mark nalil trochu skotské do sklenice a podal ji své společnici.
"Mám pro tebe překvapení. Moje přítelkyně mi věnovala nejen Merkura, ale také malý dárek pro tebe."
Mark vyndal z kapsy kombinézy náhrdelník posázený obrovskými diamanty a zavěsil jej mladé ženě okolo krku.
"Ach, Marku, jsi pořád tak romantický... Rozdávat šperky takové hodnoty není rozumné."
"Ten šperk ti moc sluší a já jsem šťastný, že ti ho mohu věnovat."
Elza se k Markovi přitulila, oči jí zazářily a krásné rty vzrušeně hledaly jeho ústa...

2

Mark vstoupil do pilotní kabiny Merkuru. Cítil se uvolněně a šťastně. Ty tři dny strávené s Elzou byly nádherné. Konečně zas k sobě našli cestu, těšili se spolu z intimity a něžného porozumění a čas plynul mimo ně.
Ray u řídícího pultu astronefu sledoval bedlivě všechny kontrolní obrazovky. Podobal se Markovi, byl jen vyšší a mohutnější. Byl to robot s dokonalými tvary lidského těla; vskutku mistrovské dílo. Podoba těchto robotů s lidmi byla fascinující. Nechyběl jsem žádný detail - rostly jim dokonce i umělé vousy.

Mohli tedy doprovázet agenty Služby při letech na primitivní planety, aniž by upoutali pozornost tamějších domorodců.
"Stanovení letové dráhy je správné?"
Vlastně se ptal zbytečně. Ray se nemohl mýlit.
"Ani ne za hodinu opustíme subprostor. Máš ještě čas si vypít vitamínový nápoj. Poslední dny sis moc neodpočinul."
Pozemšťanovi přelétl po rtech úsměv.
"Ale jak šťastné to byly dny!"
"To jsem rád. Byl jsi předtím smutný a skleslý a já byl nešťastný, když jsem viděl tebe nešťastného."
Mark se této zvláštní poznámce ani moc nepodivil. Normálně by robot neměl mít žádné pocity - to bylo jasné a kybernetici vždycky tvrdili, že tyto mechanismy nemohou reagovat jinak než podle zadaných programů, které do nich byly vloženy. Mark ale už věděl, že tomu tak není. Během společných výprav se mezi nimi vytvořil zvláštní vztah. Ray se stal opravdovým přítelem, schopným překonat klasické schéma a přispěchat Markovi na pomoc. Také to při několika příležitostech dokázal.
Teď Mark popíjel v klidu svoji šťávu. Měl rád tu poklidnou atmosféru, kterou vyzařovala pilotní kabinu, to jemné bzučení pohonných motorů a mrkání kontrolních světýlek.
Do pootevřených dveří nakoukla svěží a usmívající se Elza.
"Věděla jsem, že tě tu najdu. Je to už věčnost, cos mě nepolíbil."
Jejich hovor přerušil Rayův hlas.
"Výstup ze subprostoru za pět minut. Ulehněte a připoutejte se magnetickými pásy... čtyři minuty... tři minuty."
Nevolnost z přechodů byla jen velmi krátká.
"To je báječné," řekla Elza, když se opět mohla zvednout z lehátka, "bylo to příjemnější než na Neptunu. Musím tam dát nainstalovat stejný systém."
Mark už prohlížel údaje, které vycházely z analyzátorů. Prostor osvětlovalo veliké červené slunce.
"Pronikli jsem do systému MZ 3982 galaktického okruhu, který se skládá jen ze tří planet. Z nich pouze druhá je teramorfní, jako naše Země. První, ta nejblíže slunci, je malá a vyprahlá. Třetí se podobá zmrzlému balvanu."
Ray nastavil detektory na Naxu.
Na obrazovce se objevila modravá koule a počítač začal hlásit:
"Hmotnost ve srovnání se Zemí - 0,89. Otáčky kolem slunce za 299 dní, otáčky kolem vlastní osy za 22 hodin 16 minut. Slabý sklon osy způsobuje malé rozdíly v ročních obdobích."
Naxa se obrovskou rychlostí přibližovala.
"Oceány pokrývají 81% povrchu. Vystupující země vytváří četné ostrovy, často velmi rozlehlé a pokryté lesy. Pouze na pólech se tvoří ledové krusty. Atmosféra je podobná jako na Zemi, složená z kyslíku, dusíku, CO2 a ze stopových prvků vzácných plynů."
"Owen byl dost prozíravý, aby si sem nezanesl žádné škodliviny," poznamenala Elza.
Zazněl bzučák videorádia a Mark navázal stisknutím tlačítka spojení. Na obrazovce se objevil obličej mladého muže s kaštanovými, vlnitými vlasy. Muž se usmál a odkryl dvě řady bílých zubů.
"Blížíte se k pásmu, které je vlastnictvím pana Jacka Owena. Buďte tak laskavi a identifikujte se. Vyčkejte dalších instrukcí."
Elza se posunula do zorného pole kamery. Úsměv mladého muže se ještě rozšířil.
"Dobrý den, slečno Swensonová, buďte vítána. Řekněte svému pilotovi, aby přesně dodržel mé pokyny. Kdyby se uchýlil z letové dráhy, odstartovaly by naše střely."
Muž na obrazovce potom rozvážným hlasem uvedl řadu číselných údajů, odpovídajících souřadnicích terénu. Ray je ihned zadal do paměti automatického pilota.
"Držte se této sestupné osy. Je přesná. Přistání přepokládáme za 14 minut. Podle místního času to bude v 16 hodin, 35 minut."
Naxa nyní zaplnila celou obrazovku vnějšího výhledu.
"Směřujeme tamhle k tomu velkému ostrovu na šedesáté severní rovnoběžce," poznamenal Ray.
Zaostřil optický teleskop, aby si prohlédl zvětšený plán krajiny. Les, obklopující vysokou horu s

obnaženým vrcholem, sahal až ke břehu moře. Pro vesmírné lodě byl při břehu zřízen malý astroport a několik kilometrů odsud se tyčila rozsáhlá bílá budova s mnoha terasami. Další obytný komplex skromnějších rozměrů byl vidět na úbočí hory. Na astroportu stálo pět astronefů.
"Moji konkurenti už jsou zde a v plné práci," usmála se Elza.
Ray posadil Merkura jemně na přistávací plochu. Elza okamžitě vystoupila. U schůdků stál mladý muž, se kterým byli ještě před chvílí ve spojení. Malá obrazovka je nemohla dobře zobrazit. Byl to chlapík vysoký ke dvěma metrům a v jeho rozhalené košili se rýsoval mohutný hrudník.
"Svalovec jako ze žurnálu," zabručel Mark s nádechem ironie v hlase.
Muž se sklonil k Elze.
"Jsem Steve Hudson, tajemník pana Owena. Buďte vítána, slečno Swensonová. Už jsme čekali jen na vás. Pan Penford přistál asi před hodinou. Řekněte laskavě i vaší posádce, aby vystoupila."
Zavedl poté příchozí k budově na kraji letiště. Jakmile vstoupili do dveří, rozezněl se zvonek.
"Na této planetě nesmí být v činnosti žádný cizí robot. Lituji, ale příkazy pana Owena jsou v tomto směru jednoznačné," vysvětloval omluvně Hudson.
"Možná ho budu potřebovat," pokusila se protestovat Elza.
"Náš domácí android vám bude zcela k dispozici," řekl nekompromisním tónem její průvodce a otevřel dveře do rozlehlého hangáru, kde bylo vidět asi dvacet strojů. Mark si mezi nimi všiml i robota bojového typu, který byl normálně vyhrazen pouze pro službu ve Vesmírné policii. Ray se opřel o zeď.
"Je mi líto, starý brachu," vyslal neslyšně zprávu Mark, "ale nemůžeme dělat Elze nepříjemnosti hned po našem příjezdu."
Rozepjal Rayovi kombinézu, nahmatal malou páčku na levé části jeho hrudi a stiskl vypínač. Po odpojení zdroje energie android ztuhl na místě. Hudson ještě pečlivě zkontroloval, zda je opravdu dezaktivován.
"Je to perfektní, kapitáne," řekl.
K pozemšťanům se připojil v té chvíli muž menší, zavalité postavy, s vrásčitým obličejem a šedivými vlasy.
"To je Olivier Tombs, zavede vás do příbytku, který je rezervován pro vás, kapitáne. Jsou tam i členové ostatních posádek. Vše je zařízeno tak, aby váš pobyt zde byl co nejpříjemnější."
Tajemník se sklonil k Elze a dodal:
"Kdybyste mě laskavě chtěla následovat, nastoupíme do transvozidla, které nás dopraví k Owenově rezidenci. Je to asi dvacet kilometrů."
"Doufám, že se nenecháš tímhle nafoukaným Tarzanem svádět," zašeptal Mark Elze do ucha.
Elza se kradmo usmála a škádlivě zašeptala: "Kdo ví?"
Transvozidlo s plastikovou karosérií, poháněné pomocí antigravitace, už stálo před budovou. Steve otevřel Elze dveře a posadil se k volantu. Úzká cesta se vinula hustým lesem. Za čtvrt hodiny se zastavili před pěknou dvoupodlažní bílou budovou, obklopenou několika terasami.
Jack Owen přijímal své hosty v impozantním salonu. Velký výklenek s tmavými skly propouštěl sluneční paprsky. Výhled směřoval na dlouhou pláž s bílým pískem, několika roztroušenými stromy podobnými kokosovým palmám a tmavě modrý oceán v pozadí.
Majitel domu byl hubený, vysoký avšak věkem už poněkud nachýlený muž. Jeho úzký obličej oživovaly černé, hluboko posazené a lesknoucí se oči, s hustým obočím. Orlí nos, úzké rty a bílé vlasy mu dodávaly rozhodný a autoritativní výraz.
"Jsem potěšen, že vás konečně poznávám, slečno Swensonová. Doufám, že znáte ostatní, které jsem stejně jako vás pozval: To je Alexis Gorba, který kraluje nad železárnami a naftařským průmyslem v Zemské Unii," ukázal na silnějšího padesátníka s kulatým obličejem a pokročilou pleší. Vedle něj stál štíhlý, vysoký muž s prošedivělými spánky a knírkem barvy pepř a sůl. Měl chování gentlemana. "Náš společný přítel Georges Penford. Jeho společnosti kontrolují výrobu a prodej nápojů - destilátů, piva, ovocných šťáv i minerálních vod... dále je zde Michael Goldman, který vyrábí a provozuje potravinové automaty, - jistě i vy máte jeho výrobky v bytě a v kosmické lodi..."
Goldman byl malý, obtloustlý, měl kulatý tučný obličej a zahnutý nos. Jeho potměšilé a mazané oči na něj prozrazovaly, že není právě dobráckým tlouštíkem, Stisk ruky měl také pevnější, než by se dalo soudit z jeho zavalitých prstů.

"Domnívám se ovšem, že jste dosud neměla příležitost setkat se s paní Priscillou Doyleovou. To je ona - krásná vdova po mém příteli, který jí zanechal celý svůj majetek."
Mladé ženě mohlo být asi pětadvacet let. Byla vtěsnána do kombinézy ze zlaté, kovem protkané tkaniny, která věrně kopírovala tvary jejího těla. Pod látkou se rýsovalo bujné poprsí, štíhlá postava s úzkými boky a dlouhými stehny. Ano, byla nádherná.
Domácí androidi už roznášeli podnosy s křišťálovými sklenicemi.
"Napijme se, přátelé, na váš pobyt na Naxe."
Goldman vypil svoji skleničku naráz a hned nedočkavě vypálil:
"Kdy začneme jednat? - Netajím se tím, že mě vaše návrhy velmi zajímají."
V Owenově obličejí se objevil zvláštní výraz.
"Zítra, drazí přátelé, zítra. Nejdříve si odpočiňte ve vašich pokojích. Budete-li si cokoli přát, požádejte androida u vašich dveří. I zahrady a bazény jsou vám zcela k dispozici. Večeře se podává za dvě hodiny."

3

Večeře v budově astroportu pomalu končila. Byla skvělá - zvláště v porovnání s jídly, která jim cestou nabízely automatické distributory astronefů. Mark vychutnával starou whisky a naslouchal svým kolegům. Bylo jich asi deset a vyprávěli... co jiného než příhody z letů.
Náhle se objevil Owen v doprovodu dvou urostlých androidů.
"Pánové, zdá se, že naše jednání budou delší, než se předpokládalo a není proto nutné, abyste zde trávili čas. Jakmile naše rozhovory skončí, moje vesmírná jachta odveze vaše zaměstnavatele zpět na Zemi. To znamená, že můžete okamžitě odletět."
Piloti okamžik váhali, ale Owen každému z nich podal obdélníkový kus papíru. Šek na jeden milión dolsů! To bylo víc peněz než by vydělali za celý svůj život...
"Rád bych vás upozornil, pánové, že tyto šeky jsou splatné v New Yorku, a jejich planost je omezena na čtyři dny. Je to právě tak akorát, abyste tam stihli doletět a šek vyinkasovali."
Muži se rozhodli rychle. Vrhli se ke dveřím a div se nepřerazili, aby co nejdříve byli u svých astronefů.
Pohrdlivý úsměšek Owenovi strnul na tváři, když si všiml, že Mark se se šekem v ruce ani nepohnul. Svraštil obočí.
"Na co čekáte, kapitáne Stone? Každá další minuta s sebou nese riziko, že přijdete o velké peníze."
"Musím si nejdříve vyžádat instrukce od slečny Swensonové."
V Owenově pohledu to zablesklo. Vytáhl z kapsy další šek.
"Tohle snad vaše zbytečné ohledy odstraní."
Ale zůstal stát s rukou nataženou do prázdna. Mark se nehýbal.
"Nezměním svůj názor ani kdybyste mi dal deset šeků. Musím mluvit se slečnou Swensonovou."
V oknech se odrážely rudé záblesky pohonných propulsorů. Kosmické lodě se rychle vzdalovaly.
"Věrnost je drahý luxus, kapitáne Stone, a pochybuji, že rozumný. Jestli jsou moje informace správné, byl jste dočasně zbaven funkce ve Správě pro dohled na primitivními planetami."
"Máte dobré informátory. Proto jsem také nabídl své služby jinde a nemohu nerespektovat své závazky."
"To je ovšem škoda. Hlavně pro vás. Každý člověk má svou cenu. A jak vás tak poslouchám, vy sám sebe hodnotíte pěkně vysoko. Je mi líto, chtěl jsem to vyřídit po dobrém. Vidím ale, že budu nucen zbavit vás na několik dní svobody pohybu."
Na miliardářův pokyn vytáhl jeden z androidů laserovou zbraň a namířil ji na Marka.
"Račte za mnou, kapitáne, při sebemenším podezřelém pohybu nebude AX váhat a srazí vás k zemi. Předností těchto strojů je, že nikdy nediskutují. Proto jsem se obklopil jen androidy. Steve a Olivier jsou jedinými lidskými tvory, které na této planetě toleruji."
Za bdělého dohledu androida byl Mark vsazen do transvozidla, které se okamžitě rozjelo. Za okamžik dorazilo k rezidenci. Příchozí neměl čas obdivovat vilu osvětlenou řadou reflektorů - byl donucen rychle sestoupit po schodech do rozsáhlého podzemí. Owen odemkl dveře.
"Tady budete několik dní bydlet, kapitáne."

Mark stál v jednoduše zařízené místnosti. Postel, stůl, dvě křesla, skříň.
"Je tu buňka se sanitárním zařízením a ve skříni dobře zásobený bar. AX vám přinese třikrát denně jídlo. Nerozpakujte se mu říct, co máte rád. Moji kuchaři jsou znamenití."
Pak ukázal na obrazovku na stěně.
"Pro vaše rozptýlení je zde velký výběr trojrozměrných filmů a hlavně - budete moci přímo sledovat strasti vaší zaměstnavatelky. Doufám, že vás to pobaví."

4

Elza si obula měkké boty, které jí sahaly do půli lýtek. Předešlý večer jim Owen doporučil sportovní oblečení na výlet do lesa.
Na chodbě potkala Priscillu, oblečenou do kombinézy se širokým výstřihem odhalujícím její bujné poprsí.
"Mám nádherný pokoj a můj android ovládá velmi příjemnou masážní techniku..."
Mladá vdova přitom spiklenecky mrkla.
"Doufám, že nás bude Steve doprovázet, má tak vzrušující postavu!"
Její očekávání se nenaplnilo. Do salonu v zadní části domu je odvedl jeden z androidů.
Owen stál v proskleném výklenku, za kterým bylo vidět les. Nad ním se tyčila hora a na jejím úpatí stál dům.
Gorba i přes časnou hodinu upíjel z velké sklenice whisky. Penford a Goldman seděli zabořeni ve velkých klubovkách. Owen nabídl příchozím křesla, zatímco urostlý android zavřel dveře a opřel se o ně.
"Drazí přátelé, jak jsem vám už naznačil, rád bych se zbavil některých ze svých podniků a to za velmi příznivé ceny."
"O které jde? A za kolik?" zareagoval netrpělivě Goldman.
Owen zvedl ruku, aby prosadil ticho.
"Řekněme, že méně než za polovinu. Ale tento odprodej si musíte zasloužit."
Jeho tváří se mihl ironický úsměšek.
"Patříte k největším boháčům v Zemské Unii, ačkoliv o to nemáte valné zásluhy a vaše osobní kvality k tomu nikterak nepomohly. Slečna Swensonová a Penford majetek zdědili po rodičích, to znamená, že jejich zásluha je pouze v tom, že se narodili. Gorba byl dosazen představiteli své provincie, aby spravoval trusty, které byly dříve znárodněny díky jeho vlivnému otci. Talent Priscilly spočívá v její anatomii a pravděpodobně v tom, jak s ní umí zacházet. Dobře jsem znal Doyla. Byl to odporný stařec. Aby si vás vzal, Priscillo, musela jste se asi podřídit všem jeho podivným choutkám. Zkrátka jste asi ta nedražší děvka v celé Galaxii..."
"Já," vpadl mu do řeči Goldman, "já jsem si vybudoval svoje bohatství vlastníma rukama."
"To je sice pravda, až na jednu maličkost na začátku vaší kapitálové kariéry. Byla tak podivná, že s vámi muselo být zavedeno vyšetřování."
"Nezjistilo se nic, co by bylo v rozporu se zákonem!"
"Ovšem jen proto, že vyšetřování nešlo dost daleko!"
"Co tím sledujete?"
Owenův úsměšek se změnil na podivnou grimasu.
"Vy všichni jste více parazity, než činorodými lidmi. Tím chci říct, že kdyby se vám na této planetě stala nějaká nehoda, Zemská Unie by o mnoho nepřišla."
Owen se zlověstně zasmál a vyštěkl: "Moje podmínky jsou následující." Otočil se a ukázal prstem z okna na dům na úpatí hor. "To je moje letní rezidence. Tam bydlím, když se potřebuji nadýchat čerstvého vzduchu. Budu jednat s prvním z vás, který tam dorazí. Je tu malý detail - musíte tam dorazit pěšky. Čeká vás šedesátikilometrový pochod. Stačí jít pořád po cestě, ale upozorňují vás, že pochod lesem na primitivní planetě není žádnou procházkou. Číhá tam nebezpečí - někteří cestou pravděpodobně zahynou. Tomu, kdo přežije, připadne část mého majetku!"
Nemohli se probrat z ohromení. Jen Penford se pomalu zvedl a mnul si rozrušeně prstem knír.
"To vše je směšné! Odmítám tak hloupou podmínku. Okamžitě se vracím na Zemi."

"Obávám se, že to nebude možné. Vaše jachta odletěla včera večer a ostatní lodě také. Přesvědčil jsem všechny posádky, že už jejich služby nepotřebujete. Nebo téměř všechny. Slečna Swensonová si umí nejlépe vybrat personál, pokud ovšem nepřitahuje svého pilota něčím jiným než penězi. Jediný kapitán Stone odmítl odletět, což mě přinutilo, abych ho zneutralizoval."
Elza strašně zbledla.
"Co jste s ním udělal? Kde je?" vykřikla.
"Zvyká si na pohodlí jedné místnosti v suterénu a díky videorádiu teď může dokonce sledovat naši rozmluvu."
Owenův hlas zněl náhle necitelně a ostře.
"Už jsme ztratili dost času! Vydáte se neprodleně na cestu k hoře."
Pak ukázal na androida opřeného o dveře a dodal:
"Za hodinu se KB vydá za vámi. Půjde pomalu, ale bez zastavení až do západu slunce. Jestli vás dostihne, ubičuje vás třeba k smrti, bude-li nutné, aby vás popohnal."
"Ne," zaprotestovala Priscilla, "neodvážíte se přece uhodit ženu!"
Owen potřásl hlavu.
"Zde obvyklá pravidla neplatí. "KB!"
Robot vytáhl z kapsy své kombinézy bič s krátkým držadlem a šesti řemínky. Bleskově švihl mladou ženu po vyzývavě zaoblených hýždích. Vykřikla.
"Jděte," zahučel Owen, "je čas vyrazit - už vám zbývá jen 59 minut."
Goldman s čelem orosenym potem přerývaně naříkal:
"To je snad jen žert... to po nás nemůžete žádat. To by byla vražda!"
Stařec se ani nenamáhal znovu něco vysvětlovat.
"Ztratili jste další minutu, jděte už, zmizte!"
Priscilla se na prahu otočila a bázlivě se usmála.
"Já bych mohla zůstat s vámi a dělat vám společnost. Já... udělám cokoli budete chtít!"
"To je zbytečné. Kdybych měl chuť na ženskou společnost, našel bych si jinou a levnější než by byla ta vaše..."
Sotva se zavřely dveře, stiskl Owen tlačítko interfonu.
"Steve, připrav helijet. Budeme sledovat jejich postup k letní rezidenci. Nezapomeň říct Olivierovi, aby hlídal astroport. Chci, aby tam byli trvale ozbrojení androidi pro případ, že by se naši přátelé chtěli uchýlit na jachtu slečny Swensonové.
× × ×
Mark uviděl Elzu a její společníky vstoupit do lesa. Owenův projev jím otřásl. Je to blázen! Byli vydáni napospas šílenci!"
Na obrazovce viděl, jak nešťastníci rázně pochodují. Cesta byla zatím široká a volná, zřejmě dobře udržovaná. Mark se dotkl několika tlačítek - rozsvítily se další obrazovky. Cesta byla zřejmě lemována kamerami, jediné místo neleželo mimo zorné pole. Mark se právě snažil najít na obrazovce úsek, kudy půjde Elza, když jeho pozornost zaujaly jakési stíny. Byla to štíhlonohá antilopa a pohybovala se obezřetně. Náhle se zastavila a zvedla hlavu. Vtom se z houští vymrštilo černé zvíře a srazilo antilopu k zemi. Obrovský panter svou oběť dorazil tím, že jí tlapou zlomil vaz. Pak spokojeně zahájil hostinu.
Na další obrazovce se vlnil dlouhý had a vyhříval se v paprscích slunce pronikajících větvemi stromů.
Pro Marka to nebylo nic nového. Velmi dobře věděl, jaká nebezpečí číhají na primitivních planetách. Nemohl nechat Elzu bez pomoci. Pokusil se o telepatické spojení s Rayem:
"Potřebuji tě, musíme za Elzou."
Odpověď dorazila na několik okamžiků, ale nebyl vůbec povzbudivá.
"Marku, bojový robot v plní aktivitě stojí přede mnou. Strčil jsem nenápadně do androida vedle mne a porazil jsem ho. Robot ho okamžitě dezintegroval."
"Owen se obává dokonce i mého robota," pomyslel si Mark.
"Můj ochranný obal nevydrží sílu jeho zbraní ani dvě vteřiny."
"Ani se nehni, Rayi, nic neriskuj, spojím se s tebou později."
"Buď opatrný! Cítím, že provedeš nějakou hloupost."

Mark prohledal bar ve skříni, vytáhl několik lahví s alkoholem a zařval:
"AX, mám žízeň. Přines mi starou whisky."
Několik minut se nic nedělo. Zajatec už začal ztrácet naději, když vtom uslyšel rachot zámku. Dveře se otevřely a vešel robot s lahví v ruce.
Mark vykopl - přesně ve stylu čistého karate, s tělem ve vodorovné poloze - pravou nohou. Zasáhl robota do hrudníku. Stroj se pod úderem zakymácel, vrazil hlavou do zdi a padl na zem. Mark mu skočil oběma nohama na záda. Podpatky roztrhl tuniku svého žalářníka a vyrazil jednu destičku z jeho koženého obalu. Ale ještě neměl vyhráno. Android se zvedal a přitom vrazil rameno do jeho břicha. Mark měl dojem, že se srazil s divokým koněm. Žaludek mu sevřela strašná nevolnost. Jeho protivník mezitím nahmátl v kapse pistoli a lhostejně řekl:
"Váš pokus je směšný. Dáváte v sázku svůj život. Mám právo zahájit palbu, když neposlechnete."
Jeho hlas byl klidný a neosobní. Hlavní zbraně mířil na Marka. Ten se vší silou vrhl vpřed a popadl ozbrojenou ruku. Silně zakroutil... a robot se zakymácel. Jeho loket narazil na koleno, které Mark vysunul vpřed. Kloub lokte se s tupým prasknutím zkroutil, ale ruka laserovou zbraň nepustila.
Stroj odhodil svého protivníka levou paží a zasáhl jej přitom do obličeje. Markovi se v hlavě zatmělo a zapotácel se.
"Ani hnout, nebo střelím."
V tom hlase nebyla ani stopa nějakého vzrušení. Zajatec potlačil nervózní úsměv. Android si ale neuvědomil, že je jeho pravé předloktí zkroucené a že zbraň míří na zeď. Mark vyrazil prudce vpřed. Když znovu plnou silou vrážel do protivníkova trupu, vyšlehl současně červený záblesk. Zasáhl jen stěnu. Robot i přes prudkost nárazu neupadl a opět stiskl spoušť. Tentokrát opravil směr střely a paprsek prolétl na dvacet centimetrů od Pozemšťana.
"Jen mu nedovolit, aby se zkorigoval!"
Mark padl úmyslně na zem a podařilo se mu podrazit robotovi nohy, AX se zhroutil na koberec.
Jeho protivník se zaměřil na roztržený kožený obal... Oběma rukama prudce trhnul. Otvor se rozšířil a objevily se drátky, kabely cívky a další jemné mechanismy, životě důležité pro každého androida.
AX se prudce zvedl a odhodil přitom Marka na dobré tři metry daleko. S vyraženým dechem, obličejem křečovitě staženým bolestí, která mu vystřelovala až do ledvin, se Mark opřel o stůl a pokoušel se vstát. Rukou nahmátl láhev s vodkou, kterou před chvílí vyndal z baru.
Robot byl k němu obrácen zády a právě začínal otáčet, přičemž stále pálil po místnosti. Mark prudce vymrštil láhev, ta se roztříštila o mohutné tělo a do zejícího otvoru se vylil alkohol.
Trochu ze zablesklo a vyšlehl namodralý plamen. AX se otřásl sérií záchvěvů a po místnosti se rozšířil zápach spálené umělé hmoty.
Konečně android upadl na zem, několikrát sebou zaškubal a znehybněl. Definitivně! Mark musel několik vteřin počkat, než se mu srdce vrátilo do normálního rytmu. Potom se zmocnil laserové zbraně, když se mu podařilo násilím otevřít zkroucené robotovy prsty. Vzal mu z kapsy i nůž s několika čepelemi, i ten se mu může hodit.
Na obrazovce uviděl, jak malá skupinka v čele s Elzou postupuje vpřed do hlubokého lesa a vůbec si přitom neuvědomuje nebezpečí, které na ni číhá.
Chodba byla prázdná. Potyčka s AX tedy nebyla zatím objevena. Mark chvíli rozvažoval, co dál. Věděl, že i Owen teď míří do své letní rezidence. Nejraději by se vrátil k Merkuru, kde měl k dispozici těžkou výzbroj. Ale mohlo by to být riskantní a zdlouhavé, protože astroport byl střežen zesílenými hlídkami. Mezitím by se Elza mohla stát kořistí nějaké šelmy. Mark se rozhodl vyrazit co nejrychleji za ní.

5

Z budovy se dostal bez obtíží. Venku se přitiskl ke zdi a rozhlédl se. Na konci parku začínala alej, kudy se vydala Elza s přáteli. Teď tam stál se založenýma rukama pěkně urostlý android. Vtom se dal do pohybu. Hodina, kterou předem určil Owen, právě uplynula. Robot šel pomalým, pravidelným krokem. Mark věděl, že se nezastaví, dokud nenastane noc. A pozemšťany, kteří nebyli zvyklí nad dlouhou chůzi, dostihne ještě týž den!

Mark ještě chvíli počkal a pak se dlouhými kroky vydal lesem, souběžně s alejí. Musel se vyhýbat úsekům, které byly střeženy kamerami. Čím déle o něm nebudou vědět, tím lépe.
Šel bez zastavení celou hodinu. Naštěstí porost nebyl příliš hustý a neztěžoval mu příliš pohyb. Snažil se udržovat pravidelné tempo. Přesto se mu za chvíli pot řinul po čele, po tvářích, po krku a i po zádech.
Začalo ho brzdit vysoké kapradí. Měl se na pozoru; věděl, že husté křoví může skrývat nebezpečí. Zaševelení listů jej okamžitě znehybnilo. Na dva metry od něho se z kapradí vynořil za hlasitého pípání velký pták. Mark ho srazil k zemi. Pták se podobal velké krůtě.
"Doufejme, že má jedlé maso."
Vydal se znovu na cestu. Uprostřed odpoledne zaslechl naříkavý hlas Priscilly Doyleové:
"Nemůžeme si trochu odpočinout. Ten proklatý robot je určitě daleko. Kdoví, zda nás vůbec ještě sleduje, třeba to byl jen Owenův žert."
"Humor asi nebude jeho silná stránka," namítl Penford. "Myslím, že bude lepší v této nepříjemné procházce pokračovat."
Mark by se rád připojil k Elze, ale strážné kamery by jeho přítomnost ihned prozradily. A Owen by pak určitě vyslal androidy, aby ho znovu zajali.
Sledoval proto cestu asi sto metrů před skupinkou a dával pozor, aby se vyhnul zornému poli kamer. Ti, kdo je instalovali, si nedali mnoho práce s jejich ukrytím.
Náhle se zastavil. Obrovský had pomalu klouzal po větvi stromu, který se podobal dubu. Větev se klenula přes cestu. Plaz zřejmě ucítil blížící se skupinku a číhal na kořist. Mark pečlivě zamířil laserovou zbraň a červený záblesk zasáhl hada do hlavy. Několikrát sebou zaškubal a zůstal na větvi ležet bez hnutí.
Nejvyšší čas! Pozemšťané prošli pod tímto stromem za několik okamžiků, aniž si uvědomili jakékoliv nebezpečí.
Den se chýlil ke konci, když Mark objevil mezi stromy potok. Opatrně ochutnal vodu. Zdála se mu chladná a příjemná po tom pochodu ve slunečním žáru.
Opět se ozval udýchaný hlas paní Doyleové:
"Myslím, že si konečně můžeme odpočinou. Owen přece říkal, že se ten zatracený robot na noc zastaví."
Tentokrát byl její návrh jednomyslně přijat. Všichni klesli na zem. Goldman si zul boty a masíroval si nohy.
"Bože, to pálí. V životě jsem se tolik nenapochodoval."
Zatímco kousek od něj vzrušeně diskutovali, Mark oškubal svoji krůtu. Jindy tyto práce vykonával Ray. Pak vystřelil asi patnáct centimetrů dlouhou tmavou čepel nože, který patříval AX a stiskl knoflík u patky čepele, čímž uvedl do chodu miniaturní atomový generátor. V deseti vteřinách čepel zčervenala. Mohl tak velmi snadno ořezat několik větví a zhotovit rožeň. Potom snesl dříví a rozdělal oheň. S upokojení pohlédl na výsledek své práce.
Snesla se noc. Mark zamířil k cestě. Elza seděla na kraji stezky a zády se opírala o strom. Trhla sebou, když jí něčí ruka zakryla ústa. Známý hlas jí zašeptal do ucha:
"Hlavně mluv potichu! Promiň, že přicházím tak pozdě."
"Marku, myslela jsem, že tě uvěznili!"
"Trochu jsem se tam nudil, tak jsem raději přišel za tebou. Svolej své přátele a přiveď je sem. Skryté kamery sledují cestu a já nevím, jestli nejsou citlivé i na infračervené světlo. Možná jsou také napojeny na mikrofony."
Za pár minut se Pozemšťané shromáždili okolo ohně. Z rožně stoupala příjemná vůně."
"Jestli nepohrdnete mým pohoštěním, večeře bude tak za čtvrt hodiny."
Pak Mark ukázal směrem k potoku a dodal: "Bar už je otevřen."
Když se zdála krůta upečená, rozdělil ji na kusy a ty pokládal na široké listy nějakého banánovníku. Pobaveně pak sledoval, jak jeho hosté musí jíst rukama.
Gorba, jehož čelisti pracovaly jako lis, zvolal:
"Aniž bych zdůrazňoval, jak jste báječný kuchař, musím říct, že nám toto jídlo přišlo velice vhod. Owen počítal s tím že se postíme."
"To maso má zajímavou chuť," připojil se Penford, "je určitě lepší než ta nezáživná jídla z automatů našeho přítele Goldmana!"

"To jsou pomluvy! Nenajdete výrobek s lepším poměrem kvality a ceny! Na naše skvělé zboží jsme nikdy neměli oprávněnou reklamaci!"
Do hovoru zasáhla svým mírným hlasem Elza:
"Přestaňte se dohadovat, jste jako malí kluci. Teď se musíme rozhodnout. Marku, můžeš nás zavést k letišti?"
"To by bylo možné, ale není to nejlepší nápad. Ozbrojení androidi hlídají kolem letištní plochy a pochybuji, že bychom se dostali až k astronefu."
"Znám Owena již z dřívějška," řekl klidně Penford, "navštěvoval zámek mého otce ve Skotsku. Vždy si považoval za velkou čest, když mohl držet slovo. Proč by se měl nyní chovat jinak? Aby se pobavil? Nebo pomstil? Nevím. Každopádně až skončí tato zkouška, domnívám se, že svoje slovo dodrží. Navrhuji tedy, abychom zítra pokračovali v cestě k hoře."
"To je i můj názor," řekl Goldman v naději na dobrý obchod.
"A ty, Marku?" zeptala se Elza.
"Nechci se míchat do vašich věcí, ale musím vás upozornit, že jste dosud urazili sotva polovinu cesty - a měli jste velké štěstí, že jste vyvázli živí. Zítra vás čekají další nebezpečí."
"A jaképak, prosím vás?" zeptal se posměšně Goldman. "Zatím jsme nepotkali jediné zvíře."
"Přesto na vás číhal ani ne dvě stě metrů odsud nádherný hroznýš. Kdybych nezasáhl, byl by jeden z vás udušený."
"Had!" zaječela paní Doyleová. "To se mi nechce věřit. Vy nás chcete jen strašit!"
Elza ji rázným gestem umlčela.
"Máš nějaké jiné řešení, Marku?"
"Bohužel ne! Navrhuji pouze vyhnout se cestě, která je sledována."
"A nezdrží nás to?" namítl Penford. "A pak - robot, který nás sleduje, najde naši stopu bez potíží."
"Myslím, že vím, jak se ho zbavit. Teď však musíme nanosit dříví, abychom udrželi oheň po celou noc."
Zatímco se jeho společníci dali do práce, Mark vylezl na strom a usekl několik lián, které už dub, na němž rostly, téměř udusily. Seskočil na zem právě k nohám paní Doyleové, která šla kolem s náručí dříví.
"Kapitáne, můžu vás o něco požádat?"
"Rád, paní Doyleová."
Paní Doyleová se usmála a ukázala své bílé zuby.
"Ráda bych, abyste mi říkal Priscillo. Ten strašný robot mne šlehl bičem a moc mě to pálí. Potřebovala bych studený obklad. Pomůžete mi s tím?"
Než mohl odpovědět, ozvala se studeným hlasem Elza:
"Pojďte se mnou, drahá Priscillo, na kapitána čeká jiná práce, než dávat obklad na vaše hýždě."
Paní Doyleová šlehla pohledem po Markovi a odebrala se za Elzou. Mark se ve stínu stromů pousmál
"Gorbo, mohl byste jít se mnou? Potřebuji pomoc silného muže."
Tázaný zvedl svoji ohromnou postavu.
"Škoda jen, že jste zapomněl na vodku. Pak bych mohl i hory přenášet."

7

Owen vstoupil do místnosti, kde Hudson trénoval své ocelové svaly. Stařec chvíli zálibně sledoval svého tajemníka, který zvedal těžké činky jako pírka.
"Pojďte, Steve, bude se rozednívat. Podíváme se, jak naší hosté strávili noc pod širým nebem."
Hudson položil činky, utřel si čelo mokrým ručníkem a stříkl na sebe voňavku. Natáhl si košili; látka se mu na hrudníku k prasknutí napjala.
"Jdu s vámi, pane Owene."
Stěny Owenovy kanceláře byly pokryty obrazovkami. Odsud mohl miliardář sledovat vše, co se dělo na jeho ostrově. Hudson zapínal jednotlivé okruhy a zapochyboval:
"Nemyslíte, pane, že zkouška je nad jejich síly?"
Owen odpověděl s nádechem posměchu v hlase:
"Nepodceňujte nikdy bohaté lidi. V situaci, kdy mohou své bohatství ještě zvětšit, v sobě najdou

neuvěřitelnou sílu. Vím, že sem dorazí i kdyby se měli připlazit po kolenou."
Hudson však o tom zcela přesvědčen nebyl.
"Les skrývá tolik nebezpečí!"
"Tak nebezpečné to zase není. Jeli jsme po té cestě stokrát, bez jakéhokoliv rizika."
"Ale vozem! Hluk a zápach motorů divoká zvířata odradí. Pěšky je to ale něco jiného. Co budete dělat, když budou nějaké oběti?"
Starý muž pokrčil rameny.
"Už jsem připravil oznámení pro tisk, že pana X nebo paní Y potkal smrtelný úraz. To mě bude stát jen několik úplatků."
"Ale co ostatní? Až se vrátí, oznámí to Vesmírné policii."
"To si nemyslím - v tom případě bych totiž zrušil nově uzavřené smlouvy. Zachovají mlčenlivost, která se jim dobře vyplatí. Tenhle druhy lidí dobře znám."
"A co kapitán Stone, s tím vaše milióny dolsů moc nepohnuly!"
Na Owenově se objevila vráska.
"S ním možná budou problémy. To je nevýhoda chudých. Věří ještě na pojmy jako je právo, spravedlnost, dobro a zlo. Doufejme jen, že to slečna Swensonová přeje. Jen ona ho totiž může přesvědčit, aby mlčel."
"A v opačném případě?"
Owen si povzdechl.
"Je to tvrdý chlap, nechtěl bych v něm mít nepřítele A zvlášť ne tehdy, kdyby se chtěl pomstít. Musím vzkázat AX, aby ho zlikvidoval. To je nepříjemnost, kterou jsem nečekal... Ale ještě nejsme tak daleko."
Širokým oknem pronikaly sluneční paprsky. Dívali se na les mírně se svažující k moři. Owen nespokojeně zabručel a stiskl několik tlačítek.
"Kam se poděli? Za soumraku seděli támhle a zdálo se, že si chtějí delší dobu odpočinou."
"Možná se pokusili o noční pochod."
"To ne. Podívej se sám, cesta až sem je opuštěná. Spíš myslím, že se schovali v lese. KB je naštěstí vybaven biologickým detektorem. Vyslídí je a bičem zažene zpět na cestu."
Android na obrazovce šel pomalým a majestátním krokem po cestě. Uplynula půlhodina a Owen už hořel netrpělivostí. Najednou se KB zastavil a hlavou otočil vpravo.
"Objevil někoho v křoví!"
Pak se stalo něco neuvěřitelného. Na zemi zamaskovaná liána se smyčkou na konci se obtočila robotovi okolo kotníků. Zakymácel se a náhle ho něco vymrštilo do vzduchu. Špička mladého cedru se narovnala, KB se rozkomíhal jako kyvadlo, a prudce narazil do vedlejšího stromu. Ostrá větev, na níž se jako na kůl nabodl, dílo zkázy dokonala. Asi deset vteřin sebou škubal a pak znehybněl.
Owen to celé sledoval zděšeným a nevěřícným pohledem. "To není možné!" zahučel dutým hlasem. "Nikdo z nich nemohl takovou past vymyslet!"
Svraštil čelo a odmlčel se.
"Ledaže by..."
Jeho prsty se začaly rychle pohybovat po tlačítkách. Chvíli čekal, vztekal se, že odpověď nepřichází hned a pak dal naléhavě nové instrukce. Nakonec se na obrazovce objevil android - správce domu.
"AX neodpovídá, pane," řekl klidně s britským přízvukem.
"Přepoj mě na místnost, kde je zajatec!"
Na obrazovce se objevila zčernalá silueta robota AX.
"Je to odborník na primitivní planety. Měli jsme si dát větší pozor. Podařilo se mu uprchnout a dostihnout své přátele, i když mu šlo jistě zvláště o tu ženu!"
"Chcete, abych za nimi vyslal další roboty?"
"To není třeba. Do večera je sem sám přivede. Je jen nutné posílit stráže. Tomu chlapovi nejde o peníze. Může být nebezpečný."
× × ×
Když Gorba uviděl robota KB napíchnutého na stromě jako motýla, dal se do smíchu.
"Skvělé! Nikdy bych byl nevěřil, že tak primitivní zařízení může přinést tak perfektní výsledek. Blahopřeji,

kapitáne."
"Pojďte, musíme za našimi přáteli, aby neměli obavy."
Seděli okolo ohně a zvědavě se otočili k příchozím.
"Našeho pronásledovatele jsme se zbavili; můžeme se vydat na cestu. Nejdřív se ale pořádně napijte, nevím, jestli na nějaký potok narazíme." Mark si jako první lehl na břicho a přímo z potoka se napil. Jeho společníci jej neobratně následovali. Nakonec se zvedl Gorba a zašklebil se:
"Zatracenej život! Dal bych nevím co za trochu naší vodky."
"Pravou skotskou nikdy nenahradí," usmál se Pendford a utřel si knír.
Mark je požádal, aby ztichli, protože si všiml, že jich hovor rozechvívá listí na stromech.
"Pojďte za mnou a dobře se dívejte, kam šlapu. Poslední půjde Gorba."
Po dvou hodinách pochopu povolil Mark miliardářům přestávku Klesli pod ohromný dub, jehož košatá koruna jim poskytla vítaný stín. Asi dvacet metrů od nich rostlo velké křoví s něžně zelenými lístky. Mark se zastavil a naslouchal jemným záchvěvům větévek. Priscilla se po chvilce zdvihla a houpavým krokem přistoupila k Markovi.
"Nechcete si trochu odpočinou, kapitáne?"
"Rád bych zůstal naživu," odpověděl Mark sarkasticky. "na primitivních planetách nelze nikdy v pozornosti polevit."
"To musí být napínavý život!"
Vykouzlila velmi svůdný úsměv. Mark opatrně ucouvl a znepokojeně se poohlédl po Elze, která dělala, že podřimuje. Paní Doyleová si upravila svoje světlé vlasy. Ten pohyb nebezpečně napjal látku na jejím poprsí.
"Ó, jaká krásná květina!"
Uprostřed světle zeleného keře svítila opravdu koule s růžovými, červenými i nažloutlými okvětními lístky, seskupenými okolo jasně žlutého srdcovitého středu. Priscilla se už chystala ji utrhnout.
"Ne!"
Ale výkřik mladou ženu nezastavil. Mark se vymrštil kupředu. Dostihl paní Doyleovou sotva tři metry před rostlinou, popadl ji za ruku a prudce strhl zpět. Tak prudce, že upadla a skutálela se dobrých deset metrů, až k nohám Elzy, která se právě zdvihala.
"Surovče," zaječela Priscilla "hrubiáne..."
Ozvalo se švihnutí bičem a Markovi se něco omotalo kolem bot. Byly to dvě liány, které vyrazily jako střela z keře a obtočily mu kotníky. Pozemšťan se překvapením zakymácel a upadl. Něco ho pomalu, ale pevně táhlo. Pokoušel se zachytit země. Marně! Jen neztratit nervy! Uchopil nůž, vyndal čepel a rychle stiskl tlačítko generátoru. Už byl na půli cesty ke křoví. Bude čas, aby se čepel rozpálila do červena? Mark napjal svaly, skrčil nohy a natáhl ruku. Z posledních sil přeťal liány, které jej táhly. Jakmile se vyprostil, odkutálel se mimo dosah keře. Byl nejvyšší čas! Tři další liány sekly do země těsně vedle místa, kde byla před chvílí jeho hlava.
Hned jak byl mimo dosah těch chapadel, zvedl se a uvolnil s z kotníků kousky lián, které tam měl ještě namotané. Dělal to velmi opatrně a pomáhal si při tom nožem. Přesto měl v botách zabodnuto mnoho trnů.
Ostatní zkameněli překvapením. Paní Doyleová třásla hrůzou.
"Zajímavý exemplář masožravé rostliny," podotkl chladně Mark, "příště se budeme držet ve větší vzdálenosti."
"Jak jste uhodl, že je ta věc nebezpečná?" zeptal se Gorba.
"Nevěděl jsem to, ale existují základní pravidlo, které je třeba ctít při průzkumu neznámého světa: Nikdy nedůvěřovat tomu, co se podobá pozemskému výtvoru. Obrovská zrůdná obluda nemusí být nebezpečná a naopak krásná květina, jako je tato, ano... Dobrá, už jsme ztratili dost času. Jdeme!"

7

Šest hodin. Už šest hodin pochodují a na tvářích všech je vidět únava. Mark nyní musel povolit desetiminutový odpočinek každou hodinu.

"Mám pocit, že se točíme stále dokolečka," sténal Goldman. "Neměli jsme scházet z cesty."
"Cesta je ani ne třicet metrů vlevo do nás," odsekl Mark. Náhle znehybněl a naznačil ostatním, aby také zmlkli. Před nimi stála štíhlonohá antilopa, čumáčkem se natahovala po několika hubených chomáčcích trávy. Kousíček od ní se majestátně tyčil strom velmi podobný eukalyptu. Z jeho větví se k zemi snášely tenké bílé nitky.
"Tahle šelma se nezdá nebezpečná," zabručel Goldman, jako by o tom chtěl sám sebe ujistit.
"Ne, ale já se ptám, proč se tak tvrdošíjně zdržuje tady zatímco pod stromem je trávy dost."
"Určitě je krátkozraká," vyštěkl Gorba.
"Nebudeme s ním ztrácet čas."
Mark zavrtěl hlavou:
"Vždycky jsem věřil ve zvířecí instinkty!"
Zvíře zvedlo hlavu, frklo a odklusalo. Ucítilo pach člověka.
"Pojďme," řekl Gorba netrpělivě.
Mark ho ale zadržel. Na zemi uviděl spadlou velkou větev.
"Pomozte mi ji nadzvednout... tak a teď ji hodíme pod ta bílá vlákna."
Kus dřeva se kutálel po zemi, až se zastavil.
"Vaše obavy byly zbytečné," usmál se Penford, "myslím, že..." Větu však nedokončil.
Z větvoví stromů vystřelilo asi deset ostnů a s ostrým lupnutím se zaryly do suché větve. Uplynula vteřina... dvě. Jedno po druhém dopadala zelená, na konci náhle rudě zduřelá vlákna na větev, až pokryla celý povrch. Ani ne za minutu se lodyhy stáhly a zmizely opět pod listy. Větev zmizela. Celá. Ani kousíček kůry nezůstal.
"Zajímavé," podotkl zamyšleně Mark. "Už podruhé se setkávám s masožravým stromem. Bílá vlákna slouží jako hmatadla, která orientují směr žahadel. Vsadím se, že ta jsou jedovatá a paralyzují svoji oběť. Rostlina pak už jen tráví..."
Penford si utřel obličej orosený potem:
"Mám dojem, kapitáne, že příště budu věřit všem zvířatům bez výjimky."
"Pojďme, vyrazíme."
Po chvilce chůze uchopila pani Doyleová Markovu ruku:
"Ani nevím, jak vám mám poděkovat, kapitáne. Zachránil jste mi život. Dosáhneme-li nějakého civilizovaného místa, slibuji vám skvělou odměnu..."
Její rozzářený pohled nenechal nikoho na pochybách, jakou odměnu myslí. Mark se jemně vymanil z její ruky. Mladé ženě ztuhl úsměv na tváři.
"Neříkejte, že odmítáte!"
"Právě teď bych si raději zachoval svobodu pohybu. Nejsme bohužel na procházce v zábavním parku."
Právě když se snesla noc, vynořila se skupina z lesa. Pouhých pět set metrů od nich, osvětlen mnoha reflektory, se tyčil Owenův dům.
"Náš cíl je před námi," řekl Mark tiše. "Stále trváte na tom, dojít až dovnitř?"
"Nemáme jinou možnost," odvětil Penford. "A já věřím, že Owen bude držet slovo. Doprovodíte nás?"
Mark váhal.
"Dobrá, spoléhám na vaši intuici. A navíc bych nerad opustil slečnu Swensonovou. Ale musíme být opatrní. Tenhle úsek se bude hemžit androidy - hlídači."
Mark odhodlaně vykročil na nekryté území, následován svými druhy. Jeho obavy se ukázaly liché a všichni bez potíží došli až k budově. Na terasu vedlo krásné kamenné schodiště. Mark, předstíraje klid a jistotu, začal stoupat vzhůru. Když došel na poslední schod, otevřely se prosklené dveře. V nich stál Owen, usměvavý, uvolněný a sám, bez androida - ochranky.
"Dobrý večer, drazí přátelé, už jsem vás netrpělivě očekával. Myslím, že musíte mít hlad a žízeň. Už jsem vám nechal připravit svačinu."
Tón jeho hlasu byl přirozený a velmi společenský.
"Kapitáne Stone, pojíte s námi, jen bych vás požádal, abyste zde odložil vaši laserovou zbraň."
Mark na okamžik zaváhal, ale pak vyndal zbraň z kapsy. Vyhrožovat teď Owenovi by bylo směšné. Stačilo kývnout a vynořil by se robot. Elzu by vzali jako rukojmí a nezbylo by mu než se vzdát. Nechtěl

zbytečně riskovat. Vzal zbraň mezi palec a ukazováček a položil ji do velké amfory k bujně rostoucí ohnivě rudé květině.
Owen jej přátelsky uchopil za rameno.
"Jste velmi inteligentní, kapitáne. Ne, to není jen zdvořilostní fráze. Upřímně jsem obdivoval způsob, jakým jste se zbavil stroje, který vás pronásledoval."
Zavedl své hosty do rozlehlé místnosti s prostřeným stolem uprostřed. Owen právě usazoval Marka po své pravici, když se objevil Steve Hudson. Tajemník byl samý úsměv. Uklonil se před oběma ženami a odvedl je na místo. Jeho šéf pozvedl skleničku a řekl:
"Připíjím na váš úspěch, drazí přátelé," a vzápětí s mírným úsměškem dodal: "Zítra, až si odpočinete, začneme konečně hovořit vážně."
Po jídle odvedl Owen své hosty do vedlejšího salonu. Mark v měkkém křesle se sklenkou starého koňaku v ruce cítil, že se ho zmocňuje malátnost. Paní Doyleová vyprávěla o svém setkání s masožravým keřem a živě přitom gestikulovala. Hudson, který před chvíli zmizel, se vrátil do místnosti s podivným úsměvem na rtech.
"Marku, Marku!" Rayovo telepatické volání bylo velmi silné. Mark zavřel oči a soustředil se.
"Venku právě přistál nějaký astronef. Nemá žádný poznávací znak a velmi se podobá pirátské lodi. Příchozímu vyšel naproti bojový robot."
"Využij toho a zmiz. Přijď za mnou. Jsme ve starcově letním sídle."
"Musím zaměřit místo a uvést MERKURA do stavu automatické obrany. Pak vyrazím."
"To nemusíš, stroj jsem uvedl do obranné polohy hned potom, co mne uvěznili. Použil jsem dálkový přenos myšlenek."
"Dobrá, už jdu. Ale musím tě upozornit, že i s pomocí mých antigravů mi to bude trvat několik hodin."
"Dávej pozor, cesta je hlídaná kamerami. Také dům hlídají roboti i bezpečnostní ochranný systém. Spoj se se mnou, jakmile budeš blízko. Nechtěl bych zkazit Elze její šance nějakou zbytečnou unáhlenou akcí."
Telepatické spojení netrvalo víc než několik sekund. Mark otevřel oči a zjistil, že robot - vrchní číšník se za tu chvíli ani nepohnul Owen se zvedl.
"Věřím, že už toužíte po klidném spánku. Sejdeme se zde opět zítra. Steve vám zatím ukáže pokoje."
Tajemník Hudson se opíral o dveře, ruce zkřížené. Pod košilí se mu rýsovaly mohutné bicepsy.
"Myslím, že tento program budeme muset změnit."
Jeho hlas byl suchý a ironický. Owen povytáhl obočí:
"Co to má znamenat..."
Hudson jej přerušil:
"Všichni jste mými zajatci. Zítra přijdou moji přátelé. Vyměním vás za velký balík dolsů. Dvě stě miliónů. Uvidíte, že velitel Tsi-Han, i když je pirát, má porozumění. Vrátí vám svobodu za rozumné odstupné. Doufám, že se spokojí s miliardou dolsů... za vás šest."
Owen si začal prohledávat kapsy, ale jeho tajemník mu řekl opovržlivě:
"Je zbytečné volat naše androidy. Jsou vyřazeni z činnosti. A nemyslete si, že utečete. Všechny východy jsou uzavřené."
Na starcova bedra náhle padl obrovská únava. Jeho obličej se pokryl vráskami. Se staženým hrdlem zamumlal:
"Steve, proč? Měl jsi se přece báječně, žili jsme si tak spokojeně..."
Z mohutné Stevovy hrudi to zadunělo a oči mu zaplály.
"Žili? Ty se opovažuješ to nazvat životem? Trávit čas na osamocené planetě se znuděným a cynickým starcem! S vlastními milióny budou moci znovu opravdu existovat. Vyjdu si... budu zvát návštěvy... ženy se budou předbíhat, abych si je vzal do postele...
Penford ho klidným hlasem přerušil:
"Vesmírná policie vás dopadne. Počítejte s tím, že její horlivost podpoříme."
Hudson se krátce zasmál.
"Myslel jsem na zadní kolečka. Vím jak na to! Tak, už jsem s vámi ztratil dost času. Už mi nezbývá než dohodnout s Tsi-Hanem podrobnosti vaší výměny..."

Upřeně se zahleděl na Elzu.
"Nejdřív se chci ale trochu pobavit. Pojď sem, maličká."
Elza ztuhla. Ani se nepohnula. Dodal proto s úsměškem:
"Máš strach, že si zadáš? Neboj se, teď i já jsem milionář."
Nastalo hrobové ticho. Hudson o krok popošel, tvář jako kámen.
"Okamžitě pojď, nebo si tě vezmu tady, přede všemi. Myslím, že by je to divadýlko pobavilo. Měli by o čem vyprávět."
"Dost, slečny Swensonové se ani nedotknete!"
Tajemník si překvapeně přeměřil přibližující se postavu. Převyšoval Marka o hlavu. Na tváři se mu objevil výsměšný škleb.
"Oddaný sluha chce bránit svoji paničku nebo... milenku? Táhni nebo tě rozmáčknu."
Bylo by jen málo těch, kdo by před tou horou svalů neucouvli. Mark se zhluboka nadechl a udeřil vší silou přímo na žaludek. Měl nepříjemný pocit, že jeho ruka narazila na zeď... Dvě obrovské pazoury ho uchopily a stiskly. Dech se mu zastavil. Cítil, jak mu praskají žebra. Hudson naklonil hlavu mírně vpřed a ještě více stiskl... Markův zrak se zahalil do růžové mlhy. Protivníkův obličej měl těsně před sebou... pach potu se mísil s vůní kolínské... Elza... Marka popadla šílená zuřivost. Vymrštil tělo vpřed. Šok... praskot... Steve vykřikl... Mark udeřil ještě jednou, krutě a nelítostně. Řev. Sevření povolilo. Markovi se podařilo bolestivě nadechnout a purpurový mrak se rozplynul. Steve stál před ním, ruce si držel na obličeji a z přeraženého nosu a rozbitých rtů se mu řinula krev. Pak zakašlal a vyplivl na koberec zub. Pohled na tu malou červenobílou věcičku svalovce zcela vyvedl z míry. Byl na svůj perfektní chrup tak pyšný! Rudý vztekem se vrhl na svého protivníka. Tentokrát se Mark překvapit nenechal. Couvl a vykopl oběma nohama směrem k útočníkovu podbřišku. Ten nejdřív vypadal, že vzlétne, ale pak udělal piruetu a ztěžka dopadl na záda.
Podařilo se mu však ještě se zvednout a ani moc při tom nehekat. Začal pátrat v kapse kalhot po své zbrani, ale než ji nahmatal, Mark vyskočil a vyrazil do útoku. Věděl, že krunýř svalů ochrání Hudsona před těmi nejprudšími údery. Zbyla jen dvě slabá místa: obličej a podbřišek. Postoupil o rok vpřed, zvedl koleno a vší silou udeřil na bradu, až se Hudsonova hlava zvrátila vzad.
Každá normální bytost by ztratila vědomí, ale Hudson měl mimořádnou výdrž. Chňapnul po Markově kotníku a povalil ho na zem. Chrčel a přitom se kroutil strašlivě nohou, pomalu a vytrvale. Markovi se před očima vybavila masožravá rostlina. Přece nemůže zkoušet, co vydržím! Skrčil volnou nohu a vší silou kopl útočníka podpatkem do obličeje. První rána zavřela protivníkovi pravé oko. Druhá zasáhla již zraněný nos. Chruplo to a objevila se už neslušně bílá kost. Rána se okamžitě zalila krví. Třetí úder. Okraj boty se zasekl za ret a nepěkně ho natrhl. Tentokrát už Hudson nezadržel tlumený nářek. Markovi se podařilo osvobodit svůj kotník. Překulil se po koberci a zvedl se. Hlasitě oddychoval a cítil, jak mu srdce splašeně tluče. Hrudí mu projela nejasná bolest.
Hudson vypadal hrozně. Krev se z něj jen řinula. Přesto si pomalu klekal a jak zatřásl hlavou, rozlétly se okolo červené kapičky. Mark trochu ucouvl, aby měl tu správnou vzdálenost, Chystal se dorazit svého soupeře milosrdným kopancem do brady, když tu kdosi zařval:
"Ještě krok a střelím!"

8

Ve dveřích se tyčil pěkně urostlý chlapík. Nazelenalou tvář mu lemoval černý plnovous. Na sobě měl nedbale zapnutou, špinavou pilotní kombinézu, koukala z ní chlupatá hruď. V ruce držel velkou, profesionální laserovou zbraň.
Muže doprovázeli dva kosmatelové, rovněž ozbrojení. Hudson zvedl hlavu a s úlevou ze sebe vyrazil:
"Proboha, Tsi-Hane, zlikviduj ho a rychle."
Pirát namířil na Marka.
"Zab ho, chci vidět, jak chcípne!"
Elza zareagovala okamžitě. Skočila k Markovi a vykřikla:
"Zaplatím za kapitána Stonea výkupné!"

Na drsné tváři příchozího se objevil lehký úsměšek.
"Tvoji nabídku si budu dobře pamatovat."
"To ne! Musí hned zemřít," protestoval Steve. "Podívej, co mi udělal, moje zuby, tvář, nos..."
Druhý muž pokrčil rameny. Bylo zjevné, že je mu fyzický stav jeho druha úplně lhostejný.
"Robot-chirurg ti udělá můstek. Vidím, že jsem přišel právě včas. Málem jsi zbabral náš plán."
Hudson se konečně vztyčil a vrávoravě vykročil. Obličej měl zkrvavený, vypadal odpudivě. Ruku sunul pomalu ke kapse.
"Žádný blbosti. Vyndej pomalu pistoli a polož ji na koberec."
Hlas zněl příkře a autoritativně, odpor nepřicházel v úvahu. Hudson chvilku váhal, ale pak opatrně vyndal svoji laserovou, velmi plochou zbraň. Hlaveň držel mezi ukazováčkem a palcem. Když přeletěla místnost a přistála pirátovi u nohou, ten ji odkopl k jednomu z kosmatelů.
Hudson si začal utírat kapesníkem obličej a snažil se pokračovat v hovoru lehčím tónem:
"Přiznávám, že váš zásah byl vítaný a přivodil zvrat v situaci... řekněme delikátní. Ovšem zároveň byl nečekaný. Podle dohody jsem vám měl telefonicky sdělit místo, kde vám předám zajatce... výměnou za přislíbenou částku."
"Dal jsem přednost změně pravidel," ušklíbl se Tsi-Han. "Člověk není nikdy dost opatrný."
"Jak se vám podařilo přistát? Měly vás zadržet obranné střely!"
Bandita vybuchl v hromový smích. "Stačila jen trocha fantazie."
Ukázal na nehybného androida - vrchního číšníka a dodal:
"Koupil sis Oliviera Tombse, aby zneutralizoval roboty. Za sto miliónů dolsů. Musím ti říct, že byl opravdu šokován tou lakotou. Stačilo nabídnout mu dvojnásobek a vypojil automatický obranný systém."
Owen seděl zabořen v křesle, hlavu v dlaních. Po poslední pirátově větě bolestně vzdychl. Dozvědět se, že vás zradili dva lidé, kterým jste věřil, to člověka pěkně psychicky odrovná.
"A co robot-bojovník?" namítl Steve, "Jeho naprogramování nelze změnit. Proto jsem plánoval výměnu zajatců ve vzduchu."
"Já mám taky robota-bojovníka," odvětil pobaveně Tsi-Han, "Hned jak jsem přistál, vypustil jsem ho. Oba se na volném prostranství utkali a navzájem se dezintegrovali. Jejich mechaniky jsou obávané, ale chybí jim jakákoliv představivost."
Steve se pokusil o úsměv, která se však díky poranění změnil v odpudivou grimasu.
"Hlavní je, že jste přijeli."
Obkroužil rukou miliardáře a řekl:
"Tady je vaše zboží, moje práce skončila. Teď už je to na vás. Nezakrývám, že spěchám i s prachama do vesmíru."
V banditově pohledu to posměšně zablýsklo.
"Obávám se, že budeš muset změnit své plány. Ještě jsem neshromáždil všechny prostředky."
"Jak to?" zaprotestoval okamžitě Hudson. "Slíbil jste zaplatit při dodání!"
Tsi-Han zvedl svou obrovitou ruku. Bylo to uklidňující gesto nebo hrozba?
"Dvě stě miliónů se hned tak nenajde. Kdybych tolik měl, šel bych do důchodu a nebrázdil bych vesmír, kde můžu kdykoliv narazit na Vesmírnou policii. Jestli chceš dostat svůj díl, budeš čekat jako my všichni, dokud výkupné nebude zaplaceno."
Steva zaplavil vztek. Pokročil kupředu, ruce v pěst.
"Nesouhlasím. Buď zaplatíte nebo nebudete mít rukojmí."
Tsi-Han zvedl laserovou zbraň, kterou doposud držel ve svěšené ruce. Namířil Stevovi na břicho.
"Uklidni se a začni používat to, co ti slouží jako mozek. Nejsi v pozici, kdy se dá vyjednávat. Kdybych chtěl šetřit, stačilo by zmáčknout kohoutek... Nejdřív se společně vrátíme na loď a robot-chirurg ti zflikuje ten tvůj ciferník. S tím, co máš teď, by holky ztrojnásobily cenu."
Hudson se zarazil, vydán napospas protichůdným pocitům. Vztekal se, že se nechal nachytat, ale zároveň měl dost chladného rozumu, aby věděl, že jeho komplic má v ruce hlavní trumf. Několikrát se nadechl, než z něj vylezlo:
"Šéfem jste tu vy. Co uděláme dál?"

Tsi-Han pomalu svěsil zbraň a usmál se.
"Nejsi tak hloupej, jak jsem si myslel. Musíme někam ukrýt naše bohatství. Co máš za dopravní prostředek?"
"Nic. Helijet je jen pro dva."
"A jak sis myslel, že mi je dopravíš?"
"Myslel jsem, že je tu zavřu a ráno se vrátím se služební lodí, která je dost velká pro všechny. Když už bych byl na letišti, použil bych Owenovu loď."
"Proč ne tu druhou? Je prostornější."
"Ta patří slečně Swensonové a já neznám její letový počítač."
Tsi-Han svraštil obočí.
"Je to moc pěkná raketka, myslím, že si ji přivlastním spolu s výkupným."
"Je ze speciální oceli," upřesnil Steve, "bude třeba dezintegrátor, abychom se do ní dostali."
Tsi-Han se zatvářil spokojeně.
"Myslím, že bychom tuto část tvého plánu mohli přijmout. Nechám tu pro jistotu za dveřmi své lidi a vrátíme se za úsvit."
"Kdy myslíš, že vyrazíme?"
Tsi-Hanovi se z hrdla vydralo zahýkání, které mělo znamenat smích.
"Nic na nás nespěchá, tady nás Vesmírná policie nevyčuchá."
"Ale jakmile se dozví..."
Bandita znovu zahýkal.
"A kdo jí to poví? Zítra ti těhle šest našich přátel dá podrobné instrukce pro své bankéře a ty poletíš na Zemi.
"Riskuji..."
"Vůbec neriskuješ. Je známo, že jsi Owenův důvěrník a že se zde bude jednat o důležitých finančních transakcích. Dají ti peníze bez problémů."
Hudsonovi se v tu chvíli nepodařilo skrýt záblesk v očích. Tsi-Hanovi to neuniklo.
"Dva z mých mužů tě doprovodí, aby ses náhodou cestou neztratil."

9

Dveře se zavřely a zámek tiše zapadl. Gorba zaklel. Pak uvedl do pohybu svoji rozměrnou tělesnou schránku a prohledal bar. Objevil v něm láhev vodky. Zavdal si z lahve pořádný hlt, až mu tváře zčervenaly.
"Jsme v pěkný kaši," zahučel.
Goldman si hned přisadil:
"Je to všechno vaše chyba, Owene. Za své lidi zodpovídáte vy."
Stařec seděl dosud nepohnutě na svém místě. V koutku oka se mu zaleskla slza. Mark mu podal skleničku a Owen ji mechanicky uchopil.
"Dá se odsud nějak dostat?"
"Bohužel ne. Okenice jsou zablokované. Druhá možnost by byly dveře, ale ty, jak jste slyšel, jsou střežené. Jsme vydání na pospas té chátře..."
Elza nalila Markovi whisky a sedli si spolu trochu stranou.
"Musím ti poděkovat, že jsi se vložil mezi mě a Steva. Vypadal zatraceně silně."
"To taky byl, ještě mě všechno bolí. Přece jsi ale věděla, že tě nemůžu nechat tomu idiotovi. Já ti naopak děkuji, že jsi za mě nabídla výkupné. Přesto bych uvítal jiné řešení."
"Jaké?"
V odpovědi Markovi zabránila paní Doyleová, která k nim přistoupila houpavým, pro ni tak přirozeným krokem.
"Kapitáne, jste člověk, který se vyzná - věříte, že nás ten hrozný bandita propustí, až zaplatíme?"
"Upřímně řečeno, nevím."
"Taky si tu otázku kladu," skočil jim do řeči Penford. "Ale nakonec, k čemu by mu byla naše smrt?"

"Jen klid. Jakmile se Hudson vrátí s penězi, bude Tsi-Hanovi stačit prostě ho odstranit, aby zmizelo jediné vodítko, které by k němu mohlo přivést Vesmírnou policii. Pak se vrátí na svoji planetu Solan a bude si v klidu užívat svého bohatství. Víte dobře, že tam se úřady spokojují s vybíráním daní a nikdy nepátrají po původu peněz."
Goldman se rozčílil:
"To je mi ale povedený pirátský doupě! Proč to Vesmírná policie nevyčistí?"
"Víte stejně dobře jako já, že je to nemožné," odvětil flegmaticky Penford. "Solan je suverénní planeta, která přistoupila k Zemské Unii a těží z našich zákonů. Její vnitřní organizace se řídí jen místními autoritami. Vesmírná policie může zasáhnout jedině pokud se ukáže, že se někdo provinil."
Pak se otočil k Markovi a pokračoval:
"Můj rozbor situace je stejný jako váš. Jestliže však dáme Tsi-Hanovi sumy, o které žádá, pak je pravděpodobné, že i nás po vyinkasování částky odpraví. Jestliže odmítneme, pak je jisté, že se nevyhneme značným nepříjemnostem. V obou případech jsou naše vyhlídky chmurné."
Mark přivřel oči a zdálo se, že ho tato otázka nezajímá. Ve skutečnosti však rozmlouval s Rayem. Ten mu hlásil:
"Blížím se k domu. Je tu jeden android - hlídač a všiml jsem si mnoha automatických ochranných systémů."
"Zjisti možnost jejich zneutralizování a pak se se mnou spoj."
"Kapitáne, posloucháte mě?" V Penfordově hlase byla cítit netrpělivost. Goldman si neodpustil a zabručel:
"Proč by se znepokojoval. Jeho peníze ve hře nejsou. A od slečny Swensonové byl ostatně směšné, že za něj slíbila zaplatit výkupné. Co by tak mohl ztratit?"
"Život, jako my všichni," odsekl mu Gorba.
Vodka mu vehnala barvu do tváře a jeho pohled svítil. Mark se vztyčil a obrátil se k Penfordovi.
"Přemýšlel jsem, co uděláme, až se odsud dostaneme. Co byste navrhovali?"
"Dostaneme se k vaší lodi a zmizíme odtud," vykřikl Gorba.
"To je teď nemožné. Slyšeli jste přece. Není čím se dostat k letišti a to je navíc obsazeno Tsi-Hanem. Zapomněli jste, že tam přistál se svou lodí?"
"Nemohli bychom zavolat Vesmírnou policii?" navrhl Goldman.
"To je to samé," odvětil Mark. "Pochybuj, že bychom mohli vniknout do Owenova domu."
Owen zarmouceně sklopil hlavu.
"Přístupový kód k vesmírnému vysílači má Steve. Androidi jen zajišťovali spojení. A jestliže jsou navíc zneutralizovaní..."
Elza upřela oči na Marka.
"A co bys navrhoval ty?"
"Utéct a schovávat se v lese tak dlouho, jak jen to bude třeba - až jejich pozornost povolí. To bohužel může trvat týdny..."
"Jak bychom přežili v té nehostinné pustině?" otázal se Penford s pochybovačným úsměškem.
"Přinejmenším budeme mít šanci. Podle mého názoru je to víc, než co nám nabízí Tsi-Han."
Owen se vztyčil v celé své velikosti, obličej křečovitě stažený:
"Jdu s vámi, kapitáne Stone. Dávám přednost smrti zde na ostrově před lstivými úskoky toho gaunera."
"Ve vašem věku," zažertoval cynicky Goldman, "dříve nebo později, to už není takový rozdíl. Ale já mám před sebou ještě kus života. Jestliže dostane Tsi-Han své peníze, proč by nás zabíjel?
Posměšné "chacha" z Gorbových úst bylo odpovědí na jeho otázku. Potřásl hlavou: "Na tohle tedy nesázím, Stone má pravdu a já jdu s ním."
Jeho příklad přitáhl ostatní. Jenom Goldman reptal:
"Takové plány jsou hezká věc. Zbývá jen maličkost. Jak se dostaneme odsud?"
Mark ukázal na bar: "Musíte si udělat zásoby energie. Co se týče ostatního, žádám o hodinku strpení. Sedněte si a odpočiňte."
Sám šel příkladem, nalil si skleničku a usadil se pohodlně do křesla. Zavřel oči a zdálo se, že usnul.
Ve vzduchu bylo tíživé ticho. Elza se uvelebila vedle Marka a položila svoji ruku na jeho. Bylo to

důvěrné, uklidňující gesto. Hluk odemykaných dveří nadzdvihl všechny přítomné. Dveře se otevřely a vešel Ray s velkým batohem na zádech.
"Cesta je volná, Marku. Dovolil jsem si využít návštěvy v tomto pohostinném domě a nabrat trochu zásob. Budou se nám hodit, protože přinejmenším zpočátku nebudeme mít vůbec čas na lov."
Na tázavé pohledy zajatců Mark jednoduše sdělil:
"To je poručík Ray Johnson, můj pobočník. Věděl jsem, že nám pomůže."
Elza pohlédla překvapeně na svého milého, který jí zašeptal do ucha:
"Jestli se některý z nich nechá uvěznit, pak bych byl rád, kdyby neprozradil, že mám androida. Je to náš jediný trumf a nechci o něj přijít. Neboj se, Ray svoji roli hraje perfektně."
Nahlas ukončil představování prohlášením:
"Nevíme, zda nebudeme prozrazeni už před úsvitem. Musíme zmizet!"
Ve vedlejší místnosti leželi dva kosmatelové na koberci.
"Tys je...?"
"Ne, jenom uspal. Pak jsem jim dal něco na uklidnění. Bude trvat pár hodin, než se začnou zajímat, proč je bolí hlava."
Ray podal svému příteli opasek s laserovou zbraní.
"Vem si ji, může se ti hodit. Vypůjčil jsem si ji od támhletoho a taky mám zbraň toho druhého."
Za tři minuty se uprchlíci shromáždili na terase. Na nebi zářily hvězdy a tma nebyla tak neproniknutelná.
Owen rozhodil bezradně rukama.
"Cesty zpátky k mému domu je sledována kamerami."
"Nebojte se, mám plán. Chci obejít horu, zůstat přitom na kraji lesa a pak sejít z druhé strany k moři. Byl jste někdy na druhé straně ostrova?"
Stařec zavrtěl nešťastně hlavou:
"Myslím, že ne. Spokojili jsme se se vzdušným průzkumem planety."
"Co se dá dělat. Musíme improvizovat. Pojďme za Rayem."

10

Tsi-Han se protáhl, potlačil zívnutí a zůstal sedět na kraji svého lehátka. Hřbetem ruky si přejížděl drsnou tvář a přemýšlel, hledíc přitom přivřenýma očima na stěnu své kabiny - na ten důvěrný prostor - jediné místo, kde se cítil dobře. To, co právě podniká, mělo být zlatým hřebem jeho třicetileté kariéry, stejně pohnuté jako nepoctivé. Kolik nákladních lodí přepadl, kolik jich zničil? Pokusil se je spočítat, ale rychle toho nechal, nedopočítal by se. Tentokrát by mu ale plán, který vymysleli s tím blbcem Hudsonem, měl zajistit bezstarostný odpočinek. Až dostane výkupné, čeká ho jen zlatý život - luxusní hotely, drahé pití a tucet holek na každém prstu... To bude sen! Bude se mu spát líp než na lodi!
Ze snění ho vytrhl signál videorádia. Přepnul spínač a na obrazovce se objevil snědý obličej To-Ka. Na čele se mu perlil pot a vypadal pěkně vyjeveně.
"Šéfe, jsme v pěkný kaši. Jel jsem s Hudsonem ještě před úsvitem vyzvednou zajatce, jak jste poručil. Vzali jsme dvě přepravní lodě a přibral jsem pro jistotu s sebou dva kosmately."
"No a?" netrpělivě vyštěkl Tsi-Han.
"Vešli jsme do vily a zajatci... jsou pryč."
Pirát se na okamžik překvapením oněměl a pak strašlivě zaklel.
"Ksakru, co říkají strážci?"
"Oni... spí... tedy, nedaří se mi je probudit. Dali jim nějaké drogy.
"Probuď je a dej mi Hudsona."
Tajemník Hudson už zase získal lidskou podobu. Robot-chirurg pracoval dobře. Jen tenká růžová jizva na tváři připomínala jeho zranění. Ale nebyl ještě zvyklý na novou protézu a měl trapné potíže při mluvení.
"Myslel jsem si, že je místnost pečlivě zavřená," vyštěkl Tsi-Han.
"To taky byla. Využili zřejmě pomoci zvenčí."
"Čí, prosím vás, tahle zatracená planeta je přece úplně pustá."

"Možná Tombs..."
"Ten moji loď neopustil. Je pod dohledem."
Hudson na chvíli zmlkl a svraštil obočí.
"Myslím, že už jsem na to přišel. Když dorazila slečna Swensonová, vystoupil z ní Stone a ještě jeden domácí android, ale jsem jejich loď neprohlížel. Na palubě určitě musel zůstat jeden nebo několik členů posádky. Neměl jsem žádný důvod se něčeho obávat, protože bezpečnost astroportu měl zajišťovat náš robot-bojovník. A pak, když mě ztloukli, úplně jsem zapomněl, že jste ho předtím zničil a...
Přerušilo ho zavrčení. Tsi-Han neměl nejmenší chuť poslouchat nějaké výčitky. Místo Hudsona se na obrazovce objevil To-Ko.
"Ti muži se konečně probudili, veliteli. Nechali se prý překvapit, protože důvěřovali elektronickému bezpečnostnímu systému a spoléhali na androida-hlídače. Nenapadlo je, že by útok mohl přijít zvenku. Útočníka zahlédli jen na okamžik. Byl sám, ale pěkná vazba."
"To si vysvětlíme potom. Nejdůležitější je chytit uprchlíky. Nebudou daleko. Hudsone, jsi si jist, že neměli ani dopravní loď ani helijet?"
"Ano."
"Lézt pěšky do tohohle lesa je šílenství."
Tajemník Hudson nenávistně dodal:
"Bez toho Stonea by to nikdy nepodnikli. Kdybyste ho byl zlikvidoval, jak jsem chtěl..."
Nechal větu nedokončenou. Tsi-Han popuzeně odsekl:
"Až je chytneme, můžeš ho rozsekat na nudle. Kam myslíš, že půjdou?"
"To není tak těžké uhodnout. O pomoc můžou volat jedině z astroportu nebo z Owenovy rezidence."
"Dobrá, beru si na starost hlídání obou míst. Vy čtyři se spolu s androidy pustíte za nimi. Vemte si malý helijet."
"Ten je nám v džungli na nic. Tam se může rozptýlit celá armáda a nikdo nic nenajde."
"Roboti přece mají biologické detektory. Můžete snadno sledovat směr jejich útěku."
"Ty detektory ale reagují na všechna teplokrevná zvířata. To můžeme hodiny sledovat třeba stádo srnek!"
"Chůze je vynikající sport. Rozdělte se do dvou skupin po třech. Každou hodinu mi podáte zprávu. Proveďte!"
Tsi-Han rychle prošel hygienickým zařízením a vrátil se do své kabiny. Zapojil interfon.
"Všichni okamžitě do pilotní kabiny!"
Pak si natáhl boty a připjal opasek s těžkou zbraní. Položil ruku na důvěrně známou pažbu. Bez své zbraně se cítil nahý jako právě narozené dítě. V kabině ho čekali tři lidé s očima upřenýma na obrazovku, zobrazující vnější prostor. Byl to Olivier Tombs a dva kosmatelové. Na přistávací ploše se tyčila elegantní Owenova jachta a vedle ní Merkur, mohutnější - stejně veliký jako pirátská loď.
"Franku, kolik androidů máme ještě k dispozici?"
Oslovený - malý, černý a zavalitý chlapík se upřeně zahleděl na svého šéfa. Člověk ani nemusel být prorokem, aby vytušil, že se schyluje k bouřce.
"Jen jednoho jediného, veliteli. Hlídá tady okolo. To-ko snad přivede ty druhé dva."
Tsi-Han potřásl hlavou a s ponurým výrazem začal vydávat příkazy:
"Igore, jdi prohlédnout lodě. Vypni řídící pilotní centra a uzavři přístupy. Nikdo do nich nesmí proniknout. Jdi hned teď a přijď mi říct, až to bude hotovo."
Urostlý červenolící blonďák s mírumilovnou tváří ihned vyrazil. Za ta léta, co se se svým velitelem potloukal vesmírem, už věděl, že je lépe o žádném jeho příkazu nediskutovat.
"Tombsi, potřebuji asi 10 androidů na strážní službu. Musíte oživit ty Owenovy."
"To nepůjde. Jsou seřízeni tak, že přednostně poslouchají Oswenovy příkazy. Nejdřív se jim musí změnit program."
"Tak to rychle udělej."
"To chvíli trvá, a není to moje specializace, já dělal jenom běžnou údržbu."
"Poraďte si. Jestli se vám to podaří, zdvojnásobím vaši odměnu. Když ne, nedostanete nic a na krk se vám pověsí Vesmírná policie. Máte spoluúčast na únosu. Za to dostanete doživotí."
Tombs zesinal.

"Vy... slíbil jste..."
"Situace se změnila. Neztrácejte čas naříkáním."
Sotva Tombs odešel, ozval se z reproduktoru Igorův hlas.
"Veliteli, je tu jeden problém. Astronef je chráněn silovým polem. Nedá se tam vniknout."
"A jachta?"
"Tam je to bez problémů. Splnil jsem vaše příkazy."
Tsi-Han se vztekal. Ve své snaze překvapit Steva a pojistit si zajatce příliš důvěřoval ve své síly a podcenil soupeře.
"Franku, vem dopravní loď a leť do Owenovy rezidence. Znič tam vesmírný vysílač. Cestou zpět taky vyřaď vysílač na astroportu. To už by byla úplná katastrofa, kdyby se uprchlíkům podařilo vyslat zprávu...!"
Tsi-Han natažen v křesle nervózně poklepával na opěradlo.
Vtom ho vymrštilo volání To-Ka.
"Už hodinu se motáme okolo domu. Roboti sice našli nějaké stopy, ale nezdá se nám to moc pravděpodobné."
"Proč?"
"Vedou směrem k hoře a ne k astroportu. Co by hledali v lese?"
"Chtějí nám jednoduše zmizet. Stone ví, že ho budeme pronásledovat. Udělá velkou okliku, aby se nás zbavil a pak se vrátí k astroportu. Rychle. Hněte sebou, ať netrávíte noc uprostřed chlorofylu."
"Bože, vždyť ani nevíme, kdy vyšli, teď už budou určitě daleko."
"Přestaň žvanit. Ten Stone s sebou vleče dvě ženský a dva starce. Nemůžou být tak daleko. Ale bacha, už žádný omyly. Chci je dostat živý. Jinak žádné výkupné, žádný peníze."

11

Marka probudil paprsek vycházejícího slunce. Povolil svým druhům dvě hodiny odpočinku. Po nočním klopýtavém pochodu byli vyčerpáni.
"Vzduch je čistý, Marku, před úsvitem jsem prohledal okolí. Pronásledovatelé se ještě neukázali."
"To nebude tak dlouho trvat. Jakou jsme ušli vzdálenost?"
Android se docela lidsky ušklíbl.
"Sotva deset kilometrů. Tvoji přátelé nejsou žádní maratonci."
Připrav jim něco k jídlu. Já je mezitím vzbudím."
Ray rozdal suchary s výživným želé - to bylo všechno co našel v rezidenci - za nespokojeného mručení všech okolo. Penford se potahoval za knír.
"Myslím, že už jsem skautský věk dávno překročil. Ani doma jsem nikdy nebyl příznivcem návratu k přírodě..."
"Je čas vyrazit," přerušil ho Mark. "Pojďte za mnou."
Postupoval pomalu, pravidelným tempem, protože věděl, že při dlouhých pochodech je důležité rozložit své síly, Lesní porost nebyl moc hustý, ale zpomaloval je značný sklon svahu. Dopoledne se Mark rozhodl udělat přestávku. Domníval se, že dosáhli místa, odkud by mohli sestupovat ke svahu, který ležel naproti astroportu. Měli před sebou pořádný kus cesty. Ještě dva až tři dny pochodu...
Ray, který se trochu vzadu opozdil, navázal s Markem spojení:
"Vystopovali nás!"
"Kolik jich je?"
"Jsou čtyři plus dva androidi s biologickými detektory."
"Jsou tak dokonalí jako ty?"
Elektronickými neurony proběhlo pohrdavé chvění.
"Jsou to pouhé chodící nádoby, bez jakékoliv invence. Nebezpečné jsou jen jejich zbraně. Mám je zničit?"
Ray mohl ze svého ukazováčku vysílat laserový paprsek a jeho levé předloktí skrývalo dezintegrátor. Používání těchto zbraní bylo ovšem zakázáno. Výjimkou byly mise Služby pro dohled nad primitivními

planetami. A Ray se s nimi nechtěl rozloučit....
"Ještě je moc brzo. Určitě jsou ve spojení s Tsi-Hanem a byli bychom tak hned odhaleni. Kdyby chtěli použít nukleární střely, jak hrozili, nezbylo by, než se vzdát. Naší výhodou je, že nás nemůžou přesně zaměřit. Jsou daleko?"
"Odešli z vily ani ne před hodinou. Ale protože jdou rychleji než my, mohou nás dostihnout ještě do tmy."
Mark rozmrzele svraštil čelo.
"Musíme najít způsob, jak je zadržet. Zatím bude lepší se nezdržovat."
Přes protesty svých druhů dal signál k odchodu.
Jejich pochod se brzy změnil ve zlý sen. Nevnímali už stromy ani celý les, jejich mysl se soustředila na úsporné, mechanické pohyby, které bylo třeba učinit. Dát jednu nohu před druhou, znovu a znovu, automaticky... ale jak těžké to bylo!
Slunce se klonilo k obzoru, když dal Mark povel k další přestávce. Stav jeho přátel ho znepokojoval. Goldman, Gorba a Penford měli rysy ztrhané únavou. Obličeje zbrocené potem, pleť popelavě šedou... zdálo se, že obě ženy snášení únavu lépe, alespoň zachovávaly toto zdání. Owenův stav proti tomu budil obavy. Stařec si sice ani slůvkem nepostěžoval, ale bez Rayovy podpory by se už dávnou zhroutil.
Na přítelovu žádost vložil android Owenovi do úst dvě tabletky stimuátoru.
"Naši pronásledovatelé postupují rychleji, než jsme předpokládali," vyslal Ray Markovi tichou zprávu. "za hodinu je budeme mít v patách. Rozdělili se na dvě skupiny a postupují souběžně. Jsou navzájem vzdáleni asi dvě stě metrů. Jedni jsou za námi a druzí vlevo od nás."
Mark začal prozkoumávat okolní porost, který zhoustl. Jejich postup se ještě víc zpomalí. Nedaleko od nich se tyčily tři stromy podobné eukalyptům.Na tváři Pozemšťana se objevil úsměv.
"Tady na nás čeká příležitost."
Natáhl ruku, aby pomohl Elze vstát.
"Ještě nás čeká trochu námahy. Odpočineme si, jakmile padne noc. Přestav si, co by na Zemi stála taková lekce joggingu!"
Skupina vedená Markem ty tři stromy obešla a pak se vrátila do původního směru. O pět set metrů dál se Mark zastavil.
"Rayi, pokračuj s ostatními v cestě, já zůstanu vzadu. Je třeba, aby biologický detektor některého z androidů zachytil stopu na malou vzdálenost. Je logické, že pak po ní může jít pouze přímým směrem."
× × ×
Hudson se strašlivě potil. Záviděl Roukovi lehkost, s jakou se tento kosmatelot pohyboval. Jeho břidličnatě nazelenalá pleť ho chránila před slunečními paprsky. Velmi štíhlá stavba těla mu umožňovala bez obtíží se protahovat houštím, zatímco Hudson se do něho nořil jako tank. To také vyžadovalo víc energie a Hudson si musel dát velkou práci, aby s oběma kumpány udržel krok. Android vpředu postupoval pravidelně, rychle a lhostejně. Rouk šel hned za ním.
"Proboha," supěl těžce Hudson, "nemůžeš říct tý svý zatracený mechanice, aby si dala chvíli pauzu?"
Kosmatelot odpověděl pokrčením ramen. Robot mechanicky rozhrnul bílá vlákna stromu před sebou. Před zpozdilcovýma očima se odehrálo drama. S tichým lupnutím se do robota vnořily dlouhé ostny. Dva z nich zasáhly i Rouka. Ten začal křičet, ale brzy umlkl. Chytil se rukama za krk a zoufale se snažil nadechnout trochu vzduchu do plic. Svaly mu ochrnuly. Nohy pod ním podklesly, jako by byly náhle příliš slabé na to, aby unesly váhu jeho těla.
Jakmile android uslyšel výkřik, otočil se.
"Co se děje?"
Jeho elektronické neurony nebyly na takovou situaci naprogramovány. Naklonil se ke kosmatelovi a natáhl ruku, aby mu pomohl vstát. Hudson se také přiblížil, ale okamžitě hbitě ucouvl, protože uviděl vystřelit z větvoví zelené šípy s červeným zakončením. Oba, člověk i robot, byli úplně zasypáni. Stroj se pokusil bránit a několik stonků přetrhl, ale bylo to marné. Začal se pohybovat škubavě, synchronizace vázla. Pak se svalil na zem, několikrát sebou mocně zaškubal a znehybněl.
Hudson zesinal a vytřeštil oči. Vyndal svoji laserovou zbraň, ale neodvážil se vystřelit, by své druhy nezranil. Jak v hrozném snu pak viděl, jak se šípy stáhly a zmizely... Zdálo se mu, že se stal obětí halucinace a protřel si několikrát oči. Ale bylo to tak. Jeho druzi zmizeli. Úplně a beze stopy.

Nazdařbůh vystřelil, provrtal kmen, větve, korunu. Několik lístků se pohupovalo v závanu větru. Jinak se nic nedělo. Žádná reakce! Hudson otupěle spustil ruku, jakoby zbraň v ní náhle ztěžkla. Konečně sáhl do kapsy a vytáhl přenosnou vysílačku. Prsty se mu tak třásly, že až napočtvrté se mu podařilo zapnout spínač.
"Veliteli, veliteli!"
Hlas měl třaslavý a naříkavý."
"Co se děje?" zavrčel Tsi-Han.
"Strom... vlákna... oni zmizeli..."
"Ničemu nerozumím! Uklidni se... pořádně se nadechni."
Hudson se přinutil zhluboka dýchat, jako při tělocviku. Pak se mu podařilo celou událost popsat sice přerývaně, ale srozumitelně.
"Zatraceně," zamručel pirát vztekle, ani v nejmenším dojatý zmizením svých druhů.
"To-Ko, slyšel jsi to?"
"Ano, veliteli."
"Nemůžu tu zůstat sám!" řval Hudson na pokraji nervového zhroucení.
"Připoj se k To-Kovi. Je necelý kilometr od tebe, vlevo."
"Jdu mu naproti," řekl druhý "rád bych si prohlédl ty hltavý stromy. Nemám nejmenší chuť se stát jejich příští obětí."
"Uprchlíci zatím zvýší svůj náskok."
"Raději ztratit hodinu nebo dvě, než se proměnit v hnojivo pro nějakou rostlinu."
"Dobrá, ale hni sebou, abys je do setmění dostihl!"
Spojení skončilo a Hudson se dal do kroku. Postupně zrychloval tak, že až utíkal, jen nezůstat sám... něčí přítomnost, pomoc... obojí potřeboval.
Náhle klopýtl. Pravá noha mu zůstala vzadu, naklonil se setrvačnosti vpřed a upustil laserovou zbraň. Zaklel. Okolo jeho boty se omotaly dvě tenké liány. Pokusil se je silou setřást, ale nešlo to. Sedl si tedy a snažil se vymotat ze sevření toho rostlinného hada. Náhle vykřikl a překvapeně zíral na kapičky krve, které prýštily z jeho prstu. Provazec byl pokryt jedovanými ostny, které rostlinu chránily. Zrada! Hudson se sesul k zemi. Ani ne pět metrů odsud se zelenal keř, v jehož středu byl květ. Nikdy neviděl nádhernější! Liány se stahovaly a posunuly ho o padesát centimetrů blíž ke keři.
Vzteklý, ale ne znepokojený Hudson si stoupl volnou nohou na zem a opřel se o ruce. Důvěřoval ve vlastní síly. Uplynula minuta... dvě... tři... Nic se nepohnulo. Mužovy svaly se napjaly k prasknutí. Kůže mu zčervenala a ze všech pórů mu vyrazil pot.
Jeho uvězněného kotníku se zmocnila škubavá bolest. To, co se zprvu jevilo jako malá nesnáz, teď začínalo vypadat jinak. Kotník už otekl, bolest vystřelovala až do kolena, vazy se napínaly...
Hudson zaťal zuby a zmobilizoval všechny své síly. Ale marně! Rostlina si jej k sobě neúprosně, centimetr po centimetru přitahovala. Boj proti rostlinnému protivníkovi se začínal zdát neskutečný, marný. Neuvěřitelně žlutý střed květu hypnotizoval svoji oběť. V jedné chvíli už měl Hudson chuť podvolit se, jen jeho ctižádost a také vůle žít mu v tom zabránily.
Opět však ztratil půl metru. Pak si na okamžik jeho bolavé koleno odpočinulo, ale byla to jen velmi krátká chvilka. Bolest se zase rychle vrátila a byla daleko intenzivnější.
"Pomoc! Pomozte mi někdo! Rychle... rychle..."
Ze staženého hrdla se mu vydral výkřik. Nechtěný, reflexívní, vyjadřující beznaděj. Ztratil tím opět několik centimetrů. Teď už se keř zdál docela blízko. Viděl, jak si s jeho zelenými lístky pohrává větřík. Hudson se několikrát zhluboka nedechl, aby okysličil ochromené svalstvo. Ruce se mu nořily do země a zoufale hledaly pevnou oporu. Měl je křečovitě stažené, obrovité bicepsy se nu nadouvaly. Znehybněl. Teď měl dokonce pocit, že vybojoval několik centimetrů. Byla to iluze? Nebo skutečnost? Už ani nevěděl, jak dlouho bojuje. Bil se tiše a urputně. Jestlipak se tahle zatracená rostlina může unavit? Sáhl už na samé dno svých sil, snažil se zapomenout na bolest, která mu vystřelovala až ke kyčlím. Zabral. A znovu... a zase. Liána trochu povolila! Že by praskla? Nezdálo se mu to? Že by přece jen byl silnější?"
Šílená myšlenka. Ale tentokrát si byl opravdu jistý, že jeho tělo o několik centimetrů couvlo. Přetrhl to monstrózní sevření! Náhle se vzduch zachvěl - jako když šlehne bičem! Z keře se vymrštily tři liány a

obtočily mu dosud volnou nohu až ke stehnu.
Hudson uklouzl. Jeho ruce, prsty, nehty - vše se snažilo zabořit do země. Marně. To pomalé a nevyhnutelné posouvání nešlo ničím zastavit. Zmítal se, kopal, mával rukama... zachytil se za větev porostlou těmi jemně zelenými lístky, ale v ruce mu zůstalo jen pár větviček.
Několik zelených nitek se mu obtočilo okolo zápěstí a do masa se mu zaryly trny. Steve se snažil vymanit, nehledě na bolest. Nešlo to! Teď už byla celá polovina jeho těla uvězněna v rostlině.
Obrovská květina se otevřela, její střed žlutě zářil. Hudson byl na konci sil a náhle přestal bojovat. Torzo jeho těla obtočily další liány. Barevné okvětní lístky se natahovaly, zlehka se ho dotýkaly a pak pokryly celé jeho tělo. A v tom okamžiku vypukla ta bolest. Strašlivá... pálivá... nesnesitelná... Jeho ocelová kombinéza jakoby naleptána kyselinou zmizela... Zůstala jen kůže... Objevily se svaly... rudé... nachově červené... a až neslušně nahé...
Nepříčetný výkřik se vydral z úst člověka, snažícího se vymanit, uniknout z toho nelidského pekla. Výsledek byl žalostný. Jen několik směšných pohybů. Liány ještě zesílily stisk.
Intenzita řevu slábla, až náhle úplně přestala. Chapadlo stisklo krk a rozdrtilo hlasivky.
To-Ko přidal do kroku, jakmile uslyšel Hudsonův křik.
"Zale, poslouchej, zdá se, že Steve má problémy."
Ani ne za pět minut zůstali oba překvapením stát jako sochy. Z křoví trčela jen Hudsonova hlava. Kůže na ní byla zsinalá, čelo dosud pokrýval pot a oči byly doširoka otevřené hrůzou. Hlava se zanořovala, pohlcována rostlinou!
"To není možné. Taková zrůdnost snad ani nemůže existovat," šeptal Zal přidušeným hlasem.
Zvedl laserovou zbraň a jen tak vystřelil. Když rostlina nereagovala, namířil na květ. Laserový paprsek proťal bulvu, z které vytryskla nazelenalá, ostře zapáchající tekutina a rozptýlila se do oparu.
To-o o překot ucouvl a v záchvatech kašle s sebou strhl kosmatela.
"Přestaň, idiote, ta věc je jedovatá."
Když trochu nabral dech, vyndal vysílačku, aby informoval Tsi-Hana o posledních událostech.
"Chobotnice... rostlina chobotnice... Sežrala Hudsona!"
"Už dost zmatků. Když mi přivedete zajatce, rozdělíte si Stevův díl. To je zajímavá nabídka, ne?" reagoval chladně Tsi-Han.
To-Ko se zasmál.
"Bezva, veliteli, jsem ve formě a zdá se mi, že bych mohl i několik dní běžet."
"Chyť je dřív, než se nechají sežrat nějakou zatracenou masožravou rostlinou."

12

Ze sladké nečinnost probraly Marka vzdálené výstřely. Chladně, ale smutně se usmál:
"Padli do léčky," zašeptal.
Představa, že člověk, byť je to nepřítel, je zhltnut stromem, byla nesnesitelná. Dýchal zhluboka a potřásal hlavou, jako by ze sebe chtěl setřást něco nepříjemného. Pak se zvedl a dal se rychle do kroku.
Ještě před setměním dohonil své druhy. Dřímali, zhrouceni pod jedním dubem.
"Už jsou tak vyčerpaní, že neudělají ani krok," vyslal Ray zprávu Markovi. "Musíme je nechat odpočinout. Čekal jsem s jídlem, až přijdeš."
"Kde jsou naši pronásledovatelé?"
"Dost daleko. Ztratili hodně času a právě se zastavili. Myslím, že nechtějí riskovat život nočním pochodem. Moje detektory hlásí, že už jsou jen dva. Chceš, abych je dnes v noci odstranil?"
Mark dlouhou chvíli váhal, než odpověděl:
"To je ještě předčasné. Dokud bude mít Tsi-Han naději, že nás polapí, nepoužije termonukleární střely."
Android otevřel batoh a vyndal zbylé zásoby.
"Na zítra už nic nemáme. Budeme muset lovit."
"Uvidíme. Teď jim dej najíst."
Mark se sedl vedle Elzy. Mladá žena se ušklíbla a třela si přitom lýtka.
"Myslel jsem si, že jsem v lepší kondici, ale tenhle výlet je únavnější, než jsem si mohla vůbec představit."

Penford, hltající svůj příděl, přisvědčil:
"V mládí jsem se rád toulával po svém milovaném Skotsku. Ale vysedáváním na správních radách si žádné svaly nepořídíte."
"Jsou piráti daleko?" vložil se znepokojeně do hovoru Goldman
"Zdá se, že je trochu zpozdilo nenadálé setkání s masožravým stromem. Teď ale spěte, protože za svítání musíme vyjít. Můžete být klidní, můj pobočník a já budeme hlídat."
Rodící se úsvit rozezněl les tisíci nedefinovatelnými zvuky. Započal opět život. Marka se zmocnila nejasná úzkost. Probudil své druhy. Vypadali zuboženě, celí zašedlí, pokrytí prachem. Mužům narostla strniska vousů. Ale nejvíce Marka znepokojoval Owen. Nestěžoval si, jen ležel, oči přivřené, pod nimi hluboké kruhy.
"Pojďte, je čas vyrazit."
Owen se pohnul.
"Přecenil jsem své síly," řekl hořce. "Raději zůstanu zde. Nechte mi moji zbraň. Zdržím naše pronásledovatele. Vždycky jsem býval vynikající střelec."
Goldman souhlasně zamručel.
"Čas nám utíká, jen nás zdržuje."
"Nikdo tu nezůstane! Musíme držet pohromadě. Jakmile by Tsi-Han chytil jednoho z nás, neváhal by zlikvidovat ostatní."
Mark se sklonil k Owenovi:
"Pojďte, můj pobočník vám pomůže, klidně se o něj opřete. Bude-li třeba, tak vás i ponese."
Mark vyrazil v čele skupiny. Postupoval opět krok za krokem a promýšlel znovu svůj plán. Podaří se mu najít místo, kde by ostatní byli v bezpečí? A co pak? Má se s Rayem vrátit na astroport a zaútočit na Tsi-Hana? Kolik má ten pirát mužů? Kolik má robotů? Nepodařilo by se jim samotným s Rayem vniknout do Merkura a vyslat Vesmírné policii S.O.S.? Měl vztek, že se nechal takhle chytit do léčky. Ale určitě bylo lépe, že byl tady, i přes všechny problémy, než kdyby byla Elza v rukou toho bandity.
Terén začal mírně klesat a cesta se stala snesitelnější. Když budou pokračovat tímto směrem, dorazí do večera k mořskému břehu. Podle pozorování, která měl Ray zaregistrována ve své paměti, by moře měly lemovat útesy. Tam, jak Mark doufal, by mohla být jeskyně. Žádný biologický detektor by je tam nenašel.
Vegetace se začínala měnit. Ubývalo křovin, ale objevil se jiný druh stromu - něco jako obrovské smuteční vrby. Byly hodně vysoké a jejich jemné větvičky, pokryté žilnatými listy, splývaly až na zem. Mírný vánek si s lístky pohrával.
O sto metrů dál už vrby zhoustly a krajina se změnila v opravdovou zelenou katedrálu. Aby člověk mohl jít dál, musel se větvemi prodírat. Mark to stromy proklínal - unavovaly je a zdržovaly v chůzi.
Tak postupovali celou hodinu ve vlhkém horku, které ještě zesilovalo stísňující pocit ze zelené masy nad hlavou. Vnikli do té zelené sítě jako zvíře do pasti. Ta představa se Markovi neustále bolestně vnucovala.
Ray si všiml, že jeho přítel je nějak nesvůj.
"Moje detektory nehlásí nic neobvyklého. Pronásledovatelé jsou ještě daleko."
Útok byl náhlý a neobyčejně brutální. Markovy neurony ovládlo tak mocné hnutí myslí, že nemohl odolat:
"Spát... spát... spát..."
Mark byl vynikajícím telepatem od té doby, co se na jedné vzdálené planetě setkal s výjimečným rostlinným společenstvím. Okamžitě proto vztyčil svoji vnitřní obrannou bariéru a zařval:
"Rayi, vypni si psychický zesilovač! Rychle... rychle!"
Jeho panovačný hlas androidem zachvěl. Naštěstí spánek pro něj byla věc neznámá. K vykonání příkazu mu stačila dvě vteřiny.
Vyslaná vlna ještě zesílila. Markův obranný mechanismus - ač trénovaný - se pod její naléhavostí zapotácel. Na okamžik se mu dokonce zavřely oči, ať se bránil, jak chtěl.
Vydržet... musí vydržet... chránit Elzu! Obraz mladé ženy před očima mu pomohl rozevřít oči.
Hlasitě se nadechl. Ostatní se nebezpečně potáceli kolem něho, ve tvářích nepřítomný výraz.
"Rayi, dezintegrátor! Proraž otvor do těch zatracených větví. Musíme co nejrychleji zmizet."
Z androidova předloktí vyšlehl nafialovělý záblesk a vytvořil v zeleni několikasetmetrový tunel.

Mark plesknul Elzu i Priscillu Doyleovou silně přes zadek. Nadskočily bolestí a probraly se z letargie. Chytil je obě za ruce a dal se s nimi na útěk.
"Rayi," křičel, "vezmi Owena na ramena a popožeň ostatní, třeba i násilím."
Robot reagoval v setině vteřiny. Vzal starce, který byl už téměř v bezvědomí, na svá široká ramena a popohnal ostatní do kroku. Ti nejprve vrávorali jako náměsíční, ale postupně se vzpamatovali.
Markovi se zdálo, že vlna ztrácí svoji původní intenzitu. Po několika minutách zběsilého úprku se zastavili na rozlehlé kruhovité mýtině. Jakmile se dostali ze stínu stromů, oslepilo je odpolední slunko. Útok přestal tak rychle, jak začal.
Zadýchaný a vyčerpaný Mark dotáhl obě ženy k potůčku, který se klikatil v trávě. Tam padl břichem na zem a smočil hlavu v chladné vodě. Vynořil se a otřepal. Ray právě přicházel. Položil na zem Owena, který jen zvolna nabýval vědomí. Ostatní tři byli mrtvičnatě rudí a hleděli tupě před sebe.
"Dej jim napít, ale nejdřív zjisti, jestli je ta voda pitná."
Android ponořil ruce do vody a předstíral, že pije. Okamžitě vyslal zpět zprávu:
"Voda je kvalitní, žádná toxická substance nebyla objevena."
Vytáhl z batohu kelímek, naplnil ho a podal nejdříve Elze a pak Priscille. Ta druhá mu poděkovala a dlouze se na něj zahleděla.
Když všichni uhasili žízeň, Goldman zavrčel:
"Co to proboha bylo za ďábelské kouzlo? Nic si nepamatuju, jen to, že se mi chtělo hrozně spát."
"Nevím, co to bylo, ale nezdálo se mi to příliš přátelské."
Uprostřed mýtiny stálo asi dvacet velikých dubů.
"Měli bychom se schovat do stínu," navrhla Priscilla, "sluníčko pěkně připaluje a já ho těžce snáším. Mohla bych dostat úpal."
Goldman se znepokojeně rozhlédl a namítl:
"Kdo nám zaručí, že nás tam zas nečeká nějaká past. Tady jsme aspoň v bezpečí."
"To není tak jisté," vložil se do hovoru Mark, "kdyby Tsi-Han provedl letecký průzkum, byli bychom vidět asi tak, jako furukl na špičce nosu. Ale jinak máte pravdu. Půjdeme to s Rayem prozkoumat. Pokud to tam bude bezpečné, dáme vám znamení a přijdete za námi."
Cestou k přívětivému stínu vyslal Ray zprávu:
"Je to špatný, Marku, ty zatracený vrby úplně obklíčily mýtinu. Jsme tu chyceni jako ryby v síti."
Mark zvedl hlavu. Okolo shluku dubů byl asi 200 metrů široký volný prostor.
"To je divné, proč ty vrby nerostou až sem?"
Když se přiblížili na několik metrů k dubům, Ray se zastavil.
"Moje detektory nereagují, ale to nic neznamená. Nejsou přizpůsobeny flóře této zatracené planety."
Mark se zastavil a soustředil se. Pokusil se zformovat myšlenkový proces, jak se to kdysi naučil od rostlinstva. Jednu chvíli se má zdálo, že má kontakt... Ne, byl to omyl.
Postoupil o krok
"Dobrý den, příteli," (vlna byla jasná a silná, ale beze vší agresivity, dokonce se zdála laskavá), "jsem rád, že jste spolu s přáteli unikli Rhulům. Dokázali jste to díky tvé rozhodnosti a odvaze. Nevěděl jsem, že bytosti z masa a kostí mohou být telepatické. Ale je pravda, že jsem zkoumal jen mozky zvířat, které žily kdysi v tomto lese."
"Jsem mezi svými druhy výjimkou. Mohl byste mi vysvětlit, kdo jsou ti, které nazýváte Rhuly? A proč nás chtěli uspat?"
"Dobře se jich chraň. Chytají takhle své oběti a pak je pozřou. Nejprve jim vysají krev a pak stráví jejich těla."
"A kdo jste vlastně vy?"
Vlna zazněla nostalgicky.
Před mnoha sty milióny let jsme my Kurkové i tito Rhulové byli obyčejnými křovinami. Dařilo se nám dobře, slunce svítilo, půda byla úrodná. Velmi rychle se začalo vyvíjet myšlení, objevil se určitý stupeň inteligence. S jejím rozvojem jsme si začali uvědomovat, že existuje okolní svět. Dokázali jsme zachytit myšlení zvířat. Rhulové se však bohužel vyvíjeli rychleji, protože už tenkrát lapali své oběti - hmyz, hady i malé savce. A tak se naši předci oddělili od Rhulů. My jsme se spokojovali s pozorováním, s výměnou

myšlenek mezi sebou. Vy byste to asi nazvali rozjímáním. Naopak Rhulové využili psychické síly k tomu, aby nalákali více obětí a tak ještě víc zesílili a ovládli území. Teď nás obklopili a chtějí nás zadusit."
"Jsou ale dost daleko."
"Protože jim ještě bráníme se přiblížit. Naše kořeny prorůstají zemí a Rhulové nemají kde čerpat živiny. Ale bohužel už našli cestu."
"Jakou?
"Podívej se dobře na tu trávu okolo nás..."
Všude okolo rostly jemné, asi 30 centimetrů dlouhé stonky.
"To jsou výhonky Rhulů. Rostou támhle z těch stromů. Vyrašily přímo z hlavního kmene a nepotřebují tak ani světlo ani vodu ani minerální soli. Kořínky jim slouží jen k upevnění v zemi. Ani ne za sto let budou větší než my a jejich listy zakryjí světlo, bez kterého nemůžeme být. Zvadneme, zežloutneme a pak zmizíme. Definitivně."
Myšlenka se na pár vteřin odmlčela a plna smutku pokračovala.
"Svět rostlin prožívá také nelítostný boj. Jen časový žebříček je tu jiný. Konflikty se protahují na desítky staletí! Ale už dost naříkání. Nad naším osudem se nemusíš trápit. Sám jsi jen lidské stvoření, jehož život je tak krátký! Zavolej své přátele, zbytečně se pečou na sluníčku a začínají se znepokojovat tvou nepřítomností. Zvlášť ta mladá žena."
Mark se usmál a řekl Rayovi:
"Zaznamenal jsi všechno?"
"Úplně."
"Jdi pro ně, Owen tě bude potřebovat."
Vedle Markovy pravé nohy se tyčil jeden výhodek. Rozdrtil ho vztekle botou.
"To bylo velkorysé gesto," vyslala myšlenku rostlina, "ale jak dětinské. Kolem nás jich je na tisíce a všechny je nemůžeš vytrhat."
"To vím, ale určitě musí být nějaké řešení."
"Jsi naivní. Je třeba se umět smířit s tím, co je nevyhnutelné. To je přání stvořitele..."
Příchod přátel odvrátil Markovu pozornosti od stromů. S neskrývanou radostí se uvelebili ve stínu, ale sem tam znepokojeně pohlédli na větve nad sebou.
"Proč ti to tak dlouho trvalo?" zeptala se Elza.
Mark stručně vysvětlil, co se dozvěděl.
"Stromy, které myslí a bojují navzájem - vy žertujete," ušklíbl se Goldman. "To je přece nemožné. Ale nakonec, ať si dělají, co chtějí. Já se chci vrátit na Zemi."
"To je lákavá představa, Michaeli, ale je tu ještě pár malých detailů, které nám v tom brání," opáčil jinak flegmatický Penford ironicky a kousavě.
Přerušil je vzdálený svist laserových zbraní. Kurk se spojil s Markem
"Tvoji přátelé mají problémy. Rhulové právě zaútočili. To umělé stvoření se je snaží zachránit."
"Roboti této kategorie nevnímají psychické vlivy. Stromy proti němu nic nezmohou."
"Je to trochu jinak. Jakmile použili zbraně, Rhulové zaútočili. Tenké větve používají jako lasa a nepřítele znehybní."
Nastalo tíživé ticho.
"A je konec. Rhulové muže zabili a robota vyřadili z činnost. Za pár hodin je trávicí šťávy rozloží. Zůstanou jen zbytky kovů."
Slunce zašlo za vrcholky velkých vrb, lemujících horizont a překvapivě rychle se snesla noc. Ray rozdal výživné tabletky, protože zásoby jídla už vyčerpali. Každý cucal svůj příděl a na to, co bude zítra, raději nemyslel. Elza si třela hýždě.
"Je mi líto, že jsem tě musel uhodit, ale jinak bych tě z toho čarovného působení Rhulů neprobral."
Zatvářil se přitom tak zkroušeně, že se mladá žena rozesmála.
"Byla to báječná příležitost, jak se projevit. Spojil jsi příjemné s užitečným. Ale určitě je lepší snést takovou malou nepříjemnost, než sloužit vrbám jako potrava, i když jsou myslící!"
Políbila Marka na tvář, ale Priscilla Doyleová jejich intimitu přerušila:
"Marku, vy jste mi dal, musí mít hroznou modřinu."

Úplně přirozeně si rozepnula pásek a sundala kalhoty. Objevily se miniaturní slipy z průhledné krajkoviny.
"Podívejte se, kůže mi úplně hoří. Sáhněte si, jestli mi nevěříte."
Než mohl Mark nebo Elza reagovat, objevila se široká ruka a položila se jemně na natlučený zadeček.
"Skutečně, pálí to jako čert," řekl nějaký hlas pobaveně.
Paní Doyleová se hlasitě zasmála, ale neuhnula.
"Ale prosím vás, příteli Gorbo..."
Elza zasáhla studeným hlasem:
"Cítíme s vámi, ale myslím, že byste si měla natáhnout kalhoty. Po takovém pochodu musíme všichni šetřit síly. Kdo ví, co bude zítra."
Gorba stáhl ruku a řek:
"Slečna Swensonová má samozřejmě pravdu. Pojďte. Vedle mě se nemusíte ničeho bát..."
Mark se natáhl vedle Elzy, která hned usnula. Tu ho něco napadlo. Spojil se s Kurkem.
"Můžeš prohloubit spánek mých druhů? Potřebují si odpočinout."
"To není problém. Budou mít i krásné sny."
Mark zavolal Raye.
"Zapoj antigravitaci a přeleť Rhuly. Najdi někde pár antilop a přiveď je sem. Ale použij jen uspávací kapsle, potřebuji je živé."
Android přikývl a tiše odletěl. Mark opětovně v duchu poděkoval inženýrům, že dokázali sestrojit tak skvělý stroj. Pak zavřel oči a za chvíli spal.

13

Tsi-Han vztekle zavřel rádio. Část noci už strávil pokusy navázat spojení s To-Kem, ale marně. Reproduktor byl němý.
"Možná jim nefunguje vysílačka," namítl Igor, který seděl na místě druhého pilota.
Jeho šéf pokrčil rameny a odpověděl dusíc se vztekem: "Ne, padli do léčky, ten Stone je ďábel. Zavolej Tombse!"
Owenův zaměstnanec dorazil okamžitě. Červené oči a ztrhané rysy prozrazovaly, že poslední noc nespal.
"Jak jsi daleko s úpravou programů?"
"Změnil jsem naprogramováni dvou robotů a právě jsem dokončoval třetího, když jste mě zavolal."
Tsi-Han pokýval souhlasně hlavou.
"Igore, vyndej ze skladiště helijet B, ten, co má zabudované taktické střely a pořádný biologický detektor.
Kosmatelot se pokusil zaprotestovat.
"Reaguje přece na všechna teplokrevná zvířata."
"Přemýšlej trochu! Zapomněli jsme na jeden detail. Našich uprchlíků je osm! Na takovou skupinu bude náš detektor reagovat silným signálem - a těch malých ozvěn si nebudeme všímat. A pak, budeš mít s sebou jednoho androida."
Igorovi se nepodařilo zakrýt výraz nesouhlasu, ale Tsi-Han pokračoval dál:
"Dávej pozor! Chci, aby ses držel v dostatečné vzdálenosti a nebyl na dostřel laseru. Ztrát už máme víc než dost!"
"A když je najdu? Co pak?"
"Vystřelíš kus vedle, tak, abys je jenom vyděsil. Budou mít takový strach, že se ti vzdají sami... A navíc chci, abys byl v neustálém radiovém spojení. Budu ti dávat postupně další příkazy."
× × ×
Marka probudilo svítání. Jeho přátelé ještě spali. Překvapily ho jejich šťastné, rozjasněné tváře. Do Markových neuronů vstoupila Kurkova myšlenka.
"Slíbil jsem ti, že budou mít krásné sny. Chceš vědět, co se jim zdálo?" Strom plynule pokračoval, aniž počkal na odpověď. "Ta mladá brunetka myslí na tebe, a ta blondýnka se už vidí s tvým přítelem..."
"Nemusíš už nic říkat. To je jejich tajemství. Nechtěl bych být indiskrétní."
Asi dvacet metrů odsud se klidně pásly antilopy.

"Měl jsem štěstí, že jsem chytil celé stádo," vysvětloval Ray. "Jedna uspávací kapsle stačila pro všechny. Proč jsi chtěl, abych to takhle provedl?"
Mark se rozesmál.
"Podívej, jak těm roztomilým zvířátkům zachutnaly výhony Rhulů! Při troše štěstí vyčistí na několik dní celou mýtinu."
"Děkuji, příteli, vybojoval jsi nám několik let života navíc. Ale Rhulové se nikdy nevzdají..."
"Jestliže se nám podaří vyváznout z tohoto dobrodružství, vymyslíme něco účinnějšího!"
Elza se probudila a chvíli poslouchala. Pak se zvedla ze země a Mark jí tiše začal vysvětlovat:
"Tady jste schovaní. Zůstaňte pod stromy, aby vás nikdo neobjevil při průzkumném přeletu. Ray ti nechá výživné tabletky. Hospodař s nimi šetrně, protože my budeme pryč několik dní."
"Kam chceš jít?" zeptala se znepokojeně.
"Chtěl bych se vrátit k astroportu podél břehu. Myslím, že tudy budeme mít větší šanci proniknout nepozorovaně."
"To máte před sebou dlouhou cestu!"
"Předpokládám tak tři dny."
"A až tam budeš?"
Markovi ztvrdly rysy v tváři.
"Musí se mi podařit vniknout do Merkura. Tam budu v bezpečí a zavolám Vesmírnou policii.
"Tsi-Han se bude mít na pozoru."
"To určitě bude, ale neví o Rayově síle. To je náš největší trumf."
"A co když má dalšího bojového robota?"
"Uvidím na místě. Je potřeba jednat, nemůžeme tady zůstat věčně. Nechám ti tu laserovou zbraň, až vyčerpáte zásoby, můžete vždycky zabít jednu z antilop."
Pak ukázal na spáče kolem.
"Už půjdu, pak jim vysvětlíš, co a jak, nechci, aby mě zase zasypávali otázkami." Elza se k němu naklonila a nervózně ho objala.
Dávej na sebe pozor! Nezapomeň, že jsem připravená dát za tebe všechno, co mám, kdyby tě ten pirát zajal."
Mark doprovázený Rayem vyrazil směrem k temným stínům vrb.
"Rayi, musíš mě přenést nad Rhuly."
"Zavěs se mi na krk."
Oba přátelé se pomalu vznesli do vzduchu. Jakmile přeletěli Rhuly, rozhodl Mark:
"Je to dobré, můžeme přistát."
"Vezmu tě až k moři, bude to tak rychlejší."
"Ale to by sis vyčerpal generátor. Musíme s ním rozumně hospodařit. Kdo ví, jak dlouho nám bude tahle naše podivná výprava trvat."
Než se vynořili z lesa, uběhlo skoro celé dopoledne. Před nimi se rozprostřela rozlehlá louka lemovaná útesy. Malá klikatá říčka si tu proklestila hlubokou cestu a končila vodopádem. Šli po vodě podél břehu a na kraji útesu se zastavili. Pod nimi byl asi třicetimetrový sráz ústící do malého jezírka, které se asi po kilometru vlévalo do moře.
× × ×
"Veliteli, jsem přímo nad Owenovou vilou, výška 700 metrů."
"Výborně, hlavně nesestupuj. Co detektor?"
"Samé malé ozvěny. Budou to zvířata. Nic, co by vypadalo na člověka."
"Podle To-Kovy poslední zprávy obešli horu a sestupují směrem k moři. Tam to prohledej kolem dokola."
Igor měnil letový kurs helijetu podle příkazu. Android po jeho pravici zkoumal horizont. V pilotním prostoru se náhle rozdrnčel zvonek.
"Kontakt přímo před námi. Silná ozvěna," oznámil robot kovovým, nepříjemným hlasem.
Kosmatelot okamžitě zareagoval a zvýšil rychlost. Na horizontě už bylo vidět moře.
"Veliteli, vidím dva. Jdou podél řeky."

"Rozeznáš, kdo to je?"
"Počkejte okamžik, nastavím hledáček... Jsou to dva relativně mladí muži. Právě se rozběhli. Ale jsou v pasti! Louka je obklopena útesy."
"To nemůže být nikdo jiný než Stone se svým komplicem. Miliardářům je všem přes padesát."
"Jaké jsou příkazy?"
"Chtěl jsem je vidět pomalu chcípat, abych pomstil smrt našich kamarádů, ale není času nazbyt. Vystřel raketu a zlikviduj je!"
Igorovy prsty přeběhly po sérii tlačítek. Ozval se svist a odlehčený helijet nabral výšku.
"Střela č. 1 odstartovala!"
Kosmatelot sledoval oslnivou dráhu střely a komentoval situaci:
"Exploze! Oba chlápci letí do vzduchu..."
"Jsou mrtví?"
"Ano... totiž ne... zvedají se... vrávorají..."
Rychle je doraž!"
Igor připravil druhou střelu, ale zarazil se.
"Je to zbytečný, veliteli. Právě se zřítili z útesu. To byl let!"
Jseš si jistý, že to zase nebyl nějaký podfuk? Ten chlap je chytřejší, než celá smečka lišek."
Několik minut bylo ticho, pak se Igor znovu ozval:
"Právě jsem podruhé přeletěl a nic nenormálního jsem neobjevil. Biodetektor mlčí. Už není pochyb. Ti dva jsou na dně jezera!"
Skvělé! Ostatní nebudou daleko. Pročesej okolí asi padesáti kilometrů. Určitě tam někde budou."
14

"Pozor, Marku, helijet! Zpozoroval nás!"
"Rychle, musíme k útesům!"
Mark se dal do zoufalého úprku. Střela explodovala ani ne padesát metrů od něj. Záblesk... silná nárazová vlna... Neovladatelná síla ho nadzvedla a povalila. Byl to hrozný náraz... Ale vědomí úplně neztratil. Z levého zápěstí vyzařovala intenzívní bolest a vystřelovala až k lokti a do ramene.
"Bolí to, takže žiju," blábolil.
Zatřepal hlavou v naději, že tak rozptýlí závoj, který mu zahaloval zrak. Podařilo se mu rozeznat Raye, který k němu mířil. Šel váhavě, přerušovaně. Leteckou kombinézu měl na rameni roztrženou a v jeho kůži byla vidět široká trhlina. Lezly z ní elektrické dráty.
Helijet se rychle přibližoval. Nesl jistou smrt. Markovu omámenou mysl probral pohled na střelu zavěšenou pod trupem letounu.
"Rayi, musíme skočit do vody, je to naše jediná naděje."
Android reagoval v tisícině vteřiny. Nadzvedl Marka a pěti dlouhými skoky dosáhl okraje útesu. V ten okamžik nad nimi proletěl helijet. Mocně se odrazili a skočili do prázdna.
"Vzdalují se! Rayi, zapoj antigravitační chod!"
Uplynula vteřina a pak se robot ozval hlasem plným lidské úzkosti.
"Marku, nefunguje to, pozor... narazíme na hladinu!"
Úder byl silný. Naštěstí bylo jezero na úpatí skály dost hluboké. Mark zadržel dech, ale jak pronikal ledovou vodou, zvětšila se bolest v levém zápěstí. V celé jeho paži to strašlivě bodalo.
Zdálo se mu, že klesání nikdy ani neskončí. Pak zprudka narazil na písečné dno. Odrazil se nohama a stoupal k hladině zadržel dech! Vydrží to? Musí! Konečně se vynořil a vdechl pořádný doušek do bolavých plic.
Ray se vynořil asi metr vedle něho. Měl křečovitě stažený obličej.
"Marku, voda... vniká trhlinou," křičel přerývaným hlasem, "zkrat... musím vypnout generátor... sbohem... Bylo to naše poslední dobrodružství."
Jeho hlas zanikl v jakémsi vzlyku. Hlava se vnořila do vln. Víření vody ji ještě jednou vyneslo na hladinu a Mark po ní instinktivně sáhl zdravou rukou. Chvilku se mu zdálo, že minul cíl. A ne! Prsty zachytily Rayovu kštici, ale android byl tak těžký, že je oba táhl ke dnu.

Jen nepustit! Tiskl prsty tak silně, až ho bolely. Pohyboval nohama, pomáhal si zády... Konečně vyplavali. Kašlal, chrchlal, ale mohl dýchat. Přitáhl si Raye k sobě a levou rukou ho uchopil pod bradou. Bolestí zaťal zuby.
Musí vydržet! Dal se z posledních sil do pohybu. Jak dlouho plaval? Nevěděl. Skoro ho překvapilo, že ucítil pod nohama pevnou půdu.
Plíce měl v jednom ohni, chrčivě dýchal, ale Raye vytáhl na písečný břeh. Kousek po kousku se mu podařilo ho dovléct mezi dva keře.
Svalil se zcela vyčerpán vedle svého druha, když tu uslyšel hluk. Zvedl hlavu. Helijet se vracel. A s biodetektory. To věděl určitě, protože jinak by je nemohl tak přesně vyhledat.
Utíkal, jak nejrychleji mohl a ponořil se znovu do vody. Jen nos mu koukal ven. Věděl, že takhle ho biodetektory nezaměří. Vznášedlo pomalu kroužilo a v širokých smyčkách pročesávalo terén. Mark se klepal zimou. Ale nemohl se ani pohnout. Konečně se stroj vzdálil, řev motorů pomalu utichl.
Mark vylezl z vody a vrátil se na místo, kde zanechal Raye. Pohlédl na chronometr. Androidovy paměťové krystaly nemohou zůstat bez přívodu energie déle než tři hodiny. Pokud by se tak stalo, vymazaly by se. Zmizely by všechny společné vzpomínky, z nichž vyrůstalo jejich přátelství...
Nejprve ho musel vysvléknout. Odepnul magnetické příchytky na kombinéze. Pravou ruku měl nepohyblivou - zlomené zápěstí tvořilo s předloktím téměř pravý úhel. Jakmile ho vysvlékl, otočil ho a odstranil zádovou destičku.
Nedokázal se ubránit zděšení, když uviděl, kolik vody nateklo do těch jemných mechanismů. Obrátil Raye zpět na záda, aby tekutina mohla vytéct. Aby urychlil vypařování, otevřel i obě prsní destičky. Brzy mohl s uspokojením konstatovat, že voda vytekla. Bohužel obvody zůstaly stejně vlhké. Jak je vysušit? Slunce stálo skoro v nadhlavníku a pěkně pražilo... Proč ne?
Mark vyndal nůž. Jestlipak bude mikrogenerátor fungovat po té koupeli?... Prožil okamžik nesnesitelné úzkosti, ale pak se čepel zbarvila do ruda. Sláva!
Mark horečnatě ořezával větve křovin, které překážely slunci. Nepřestal, dokud na celé přítelovo tělo neodpadaly sluneční paprsky.
Vyčerpán klesl, Teď už nezbývalo, než čekat. Znovu se podíval na hodinky. Zbývaly dvě hodiny sedmnáct minut, nežli...
Teď, když už neměl co na práci, uvědomil si daleko intenzívnější bolest, která vystřelovala z jeho zápěstí. Ruku měl modrou a oteklými prsty nemohl hýbat. Doplazil se s vypětím sil až k Rayovi. Nad jeho torzem se vznášel lehký opar - svědčil o tom, že voda se pod slunečními paprsky vypařuje. Marka to uklidnilo, ale přistihl se, že se v duchu modlí.
Uvedl do chodu mechanismus na pravém Rayově stehně a objevila se dutina. Do ní Ray schovával léky pro první pomoc. Vyndal si jednu tabletku a elastický obvaz.
Spolkl lék. Analgetikum - jen jednu dávku. Málo na to, aby bolest zmizela, ale alespoň se utlumila. Nemohl si dovolit usnout!
Uplynulo několik minut. Bodavá bolest ustoupila a stala se snesitelnější. Ale ruka dále natékala. Mark si sundal hodinky, které ho škrtily a položil je vedle Raye. Pak uchopil své levé zápěstí pravou rukou, zhluboka se několikrát nadechl a zatnul zuby Energicky zatáhl. Ozvalo se nepříjemné chrupnutí a celým tělem mu projela prudká bolest! Před očima se mu zatmělo a v uších mu začalo hučet. Jen neztratit vědomí! Vykřikl. Chvíli zhluboka dýchal, až se mu zrak vyjasnil. Jeho levá zápěstí začalo zase vypadat normálně. Teď bylo třeba ho upevnit. Třesoucí se rukou nešikovně obtáčel okolo zápěstí obinadlo. Dával pozor a neutahoval příliš, aby krev mohla proudit.
Když skončil, sesunul se na zem. Až teď i všiml, že je mokrý jako myš. Čekal, až se mu srdce zklidní. Ticho okolo něho přerušovalo jen bzučení hmyzu.
Kolik bylo hodin? Mark vyskočil, začal hledat chronometr a zazmatkoval, protože ho nemohl najít. Tady je, vpravo vedle Rayovy nohy, tam, kam ho sám položil. Čtyřicet sedm minut. Naklonil se nad přítelem a vsunul mu ruku do hrudníku. Zašklebil se, protože nahmátl něco vlhkého. Jestli to slunce... Musí čekat... a doufat...
Jeho levá ruka zase dostala normální zbarvení a dokonce mohl ohnout prsty. Ale teď nemohl odtrhnout pohled od hodinek. Minuty ubíhaly děsivě rychle. Kdyby tak mohl zastavit ten zběsile ubíhající čas!

Uplynula minuta... pak další. Kolik jich ještě zbývá do naplnění oněch osudových tří hodin? Nejméně čtyřikrát se dotkl Rayova vypínače, ale opět ruku stáhl... Má nechat působit slunce ještě několik vteřin? Co když se zmýlil a vytáhl androida z jezera o pár minut dřív? Co když už tři hodiny uplynuly?
Zapnul generátor. Nic! Ani jiskřička - žádná reakce. Zaplavila ho vlna zoufalství. Je konec! Jeho nejlepší přítel je už jen kovovou schránkou, která zrezne na téhle proklaté planetě. Vytryskly mu slzy, když tu vstoupila do jeho neuronů psychická vlna. Byla tak slabá, že si myslel, že je to jen přelud. Zavřel na okamžik oči a ze všech sil se soustředil. Musela to být halucinace. Náhle se vlna vrátila a tentokrát byla jasná a zřetelná.
"Nazdar Marku, už jsem si myslel, že jsme se definitivně rozešli."
"Proč jsi neodpovídal?"
"Testoval jsem okruhy."
"A jak to dopadlo?"
"Nemůžu se ještě hýbat, ale už to nebude dlouho trvat. To byl moc dobrý nápad nechat mě sušit na sluníčku jako obyčejný hadr na podlahu... Cítím, že jsi vyčerpán. Vyspi se, odpočiň si, potřebuji jen trochu času na dokončení oprav."
Mark se natáhl a zavřel oči. Poprvé po explozi střely měl pocit, že může volně dýchat.

15

"Tak co? Pořád nic?" dorážel netrpělivě Tsi-Han. "Lítáš tam už jakou dobu!"
"Les je obrovskej, veliteli a musím pročesat každý metr. Často nás zmýlí malé ozvěny a pak ztratím hodně času jejich prověřováním."
"Já vím, ale tímhle tempem to do setmění nezvládneš. Už ti zbývá sotva hodina."
Helijet si to dál klikatil nad stromy jako opilá moucha.
V dálce se na horizontě rýsovala velká mýtina se skupinou stromů uprostřed.
"Ozvěny směrem na sever, na severovýchod," oznámil android.
Igor zrychlil. Motory přetížením jen řvaly. Za sedm minut byli na místě. Kosmatelot přiložil oko k hledáčku a zaklel, když uviděl stádo antilop.
"Zase omyl!"
Robot ukázal prstem na obrazovku biodetektoru.
"Ta zvěř běhá všemi směry, ale jedna z ozvěn se nemění. Mělo by se to prověřit."
"Nežvaň!" ušklíbl se Igor.
Přesto však trochu zpomalil a velkým obloukem obletěl mýtinu. Je to jisté! Biodetektor signalizoval živé tvory v křoví uprostřed. Pirát zajásal a honem zapnul rádio.
"Veliteli, tentokrát jsme na to kápli."
"Viděl jsi je?"
"Ne, protože jsou schovaní pod stromy, ale vsadím svůj měsíční příjem, že jsou to oni. Přistanu a vypudím je z toho roští!"
Z amplionu to zahřmělo:
"To ať tě ani nenapadne! Nemůžeme riskovat. Vystřel vedle, abys je varoval a pak vem megafon a řekni jim, že příští střely půjdou přesně, kdyby se nechtěli vzdát."
Igor spěchal vykonat šéfovy příkazy. Asi za deset minut byl hotov.
"Tak to máme z krku, veliteli. Lezou ven s rukama nad hlavou, tak jak jsem jim to nařídil. Dvě baby a čtyři starci. Počet souhlasí. Jak to uděláme s transportem? Musíme vzít velkou loď."
Tsi-Han se podíval na hodinky. Rychle se stmívalo.
"Za tmy je přistávací manévr riskantní. Nech u nich androida, ať je pohlídá a vrať se na astroport. Doletíš si pro ně zítra za svítání."
A co když se zdejchnout jako posledně?"
"To není moc pravděpodobný. Teď, když se Stone se svým komplicem smažej v pekle... a i kdyby v nejhorším zdrhli - bez jídla se sami daleko nedostanou. Vždycky je zase najdeme. Řekni jim, že v když

utečou, zvýším výkupné na dvojnásobek. Jsou to finančníci, tak tohle by jim snad mělo být jasné."
"A jak to mám tedy provést?"
"Přistaneš a necháš běžet motory. Ozbrojený robot vystoupí a pohrozí, že při sebemenším náznaku odporu bude střílet a ty hned odstartuješ."
Tsi-Hanův plán se podařilo uskutečnit bez nejmenších zádrhelů. Helijet se vzdaloval a robot zatím shromáždil zajatce. Owen svého bývalého robota poznal a pokusil se zasáhnout:
"CZ, nařizuji ti položit zbraň!"
Jediným výsledkem, bylo, že zbraň namířila na jeho hruď.
"V případě odporu mám nařízeno střílet. A bez upozornění. Račte si lehnout na zem."
Stařec chtěl protestovat, ale Gorba jej rukou zadržel.
"Nechte ho, přeprogramovali ho. Omezili mu rozsah činnosti a tak je daleko nebezpečnější. Nebude váhat nás všechny postřílet."
× × ×
Marka probudila báječná vůně. Byla už noc. Tmu osvětloval oheň, na kterém se opékaly kousky masa. Ray pomalu otáčel rožněm. Mark se nadzvedl a nechtě se přitom opřel o levé zápěstí. Vykřikl.
"Dávej pozor, fraktura se ti ještě pořádně nezhojila. Měl by ti to vyspravit lékařský computer," poznamenal Ray.
"Já vím, ale líp to udělat nešlo."
Ruku už měl docela splasklou a prsty hýbal, aniž moc trpěl.
Mark ukázal na oheň.
"Odkud máš to zvíře? Vypadá to jako králík."
"Právě jsem zapojoval digitální laser, když se přiblížil k vodě. Myslel jsem si, že bys mohl mít hlad."
"To byl báječný nápad! Jak jsi daleko se svou opravou?"
"Trhlinu v kůži jsem si ucpal a hlavní obvody jsou v pořádku. Ale až se vrátíme na Zemi, budeš mi muset dopřát pobyt v servisu. Budu potřebovat vyměnit hodně dílů... Sedni si, pečínka je hotová."
Mark ukrojil králíkovu přední nohu. Maso bylo tuhé a vláknité, ale mělo docela příjemnou chuť. Náhle dorazila k jeho mozku Kurkova myšlenka. Byla sice slabounká, ale rozeznatelná.
"Jsem rád, Marku, že jsi ze všeho šťastně vyvázl. Ale tvoji přátelé jsou ve velkých nesnázích. Myslel jsem, že bys to měl vědět."
"Vysvětli mi to, prosím tě, co se děje?"
Kurk se nedal dvakrát pobízet. Když domluvil, Mark dlouho zamyšleně hleděl do prázdna. Elza! Jak jen by jí mohl pomoci? Kolik je hodin? Půlnoc. Za pět hodin bude svítat...!
"Rayi, musíme se tam vrátit!"

16

Nad mýtinou se zastavil vesmírný modul cylindrického tvaru s horní částí z průhledného plastexu. Antigravitační motory tiše šuměly. Igor pečlivě prozkoumal skupinu šesti pozemšťanů. Seděli poslušně na zemi a android je pomalu, monotónním krokem obcházel jako ovčácký pes svoje stádo.
"Je to O.K., veliteli, tentokrát jsou rybičky v síti."
"Věděl jsem, že to tak dopadne. To jen ten Stone byl nebezpečný. Nalož je, nebudeme ztrácet čas. Připravím všecko k odletu. Už chci být pryč. Dobře se budu cítit až ve vzduchu."
Igor posadil modul jemně asi padesát metrů vedle zajatců. Byl to dost obtížný manévr, protože plocha byla malá. Teď by nebylo dobré škrtnou o koruny stromů. Už je mu z toho létání nad lesem nevolno - tolik chlorofylu! Snil o zakouřených ulicích, lemovaných vysokými domy s bary a nočním kluby. Hned jak dostane své peníze, pěkně to roztočí!
Naposledy se ujistil, že zajatci poslušně sedí. Vypadali pokorně. Byli špinaví, měli ztrhané rysy a pohaslé poraženecké tváře. Kosmatelot s pistolí v ruce seskočil na zem.
"CZ, je všechno v pořádku?"
"Bez problémů. Hlídal jsem celou noc," odpověděl robot svým nepříjemným hlasem.
"Ať si nastoupěj. Velitel už ztrácí trpělivost. Nakopej je do zadku, kdyby se jim nechtělo," zachechtal se

Igor.
A to byla jeho poslední slova. Z křoví se zablesklo. Igorovi se objevila v obličeji - tam, kde je kořen nosu - černá díra. Vypadala jako třetí oko - zhoubné a smrtelné. Jeho obrovské tělo se pomalu zakymácelo a pak se sesunulo.
Android nestačil ani zareagovat. Dvě laserové střely ho zasáhly hned nato. Jedna mu urazila ozbrojenou ruku, druhá vyřadila generátor. Bez přívodu energie robot znehybněl.
Zajatci omráčeni tou strašnou brutalitou se ani nepohnuli. Elza se ohlédla jako první a uviděla Marka vylézat z křoví. Vyskočila a rozběhla se k němu. Přitiskli se k sobě. Ostatní to trochu překvapilo.
Konečně se Mark jemně vymanil z objetí a řekl:
"Nastupte si rychle do modulu, dřív než si Tsi-Han něčeho všimne. Byl by schopen nás hned zlikvidovat."
Ta hrozba uprchlíky popohnala. Svižně doběhli k modulu a když Mark pomohl nastoupit na palubu poslednímu, Ray už měl vše připraveno k odletu.
Tsi-Hanův hlas vibroval reproduktorem.
"Igore, kde vězíš, odpověz proboha!"
Mark měl chuť vzít mikrofon a oznámit pirátovi, že prohrál, ale rychle to zavrhnul. Lepší je nechat toho darebáka v nejistotě. Raději zavřel rádio, aby se vypnul jakémukoliv riziku odhalení.
"Rayi, startuj! Směr severní mys. Musíme se co nejdříve vzdálit od astroportu. Hlavně se drž těsně nad korunami stromů, aby nás nezachytily radary."
"Ale to je nebezpečné!"
"Vždycky jsi to nějak dokázal!"
"To ano, ale tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne..."
Modul se plnou rychlostí odlepil od země. Marka pozdravil Kurkův hlas:
"Sbohem příteli, přeji ti hodně úspěchů."
"Žádné sbohem, ale nashledanou. Až se vrátím na Zemi, slibuji, že seženu pomoc a vrátím se. Jak se daří antilopám,"
"Znamenitě! Ještě několik dní a všechny výhonky Rhulů budou zlikvidovány. Poslouchal jsem jejich myšlenky a jsou vzteky bez sebe!"
"Alespoň máme čas něco proti nim vymyslet. Pozemšťané, když chtějí, vynaleznou strašlivé zbraně. Jen je rozumně použít."
Psychický kontakt slábl, až zmizel. Mark se naklonil a pozoroval les, který pod nimi ubíhal závratnou rychlostí.
"Proč se nevzneseme?" otázal se Goldman. "Všechny nás takhle zabijete!"
"Ray je vynikající pilot a určitě bude lepší, když nás Tsi-Han nezaměří."
Brzy bylo pod nimi místo lesa moře. Zdálo se, jak by jejich koráb surfoval na vlnách. Cestujícím to nedělalo žádné velké potěšení a rozmrzele mlčeli.
"Rayi, zapátrej v paměťových nahrávkách. Musíme najít v okruhu tisíce kilometrů nějaký ostrov nebo pevninu, kam bychom schovali náš modul."
Android ukázal na atol na obzoru, ale Mark zavrtěl hlavou.
"Je moc blízko a taky je příliš plochý."
"Myslím, že příští ostrůvek se ti už bude líbit," řekl Ray s trochu ironie. "Budeme tam za čtvrt hodiny. Doufejme, že se tam zase neskrývají nějaké nestvůrné rostliny."
Brzy se na obzoru vynořil pruh pevné země. Byl dobře sto kilometrů dlouhý a asi třicet kilometrů široký. Na západě ostrovu dominovala hora, jejíž lysý vrcholek se tyčil do dobrých dvou tisíc metrů. Úbočí hory pokrývala hustá vegetace.
"Je to skvělé," vyslal Ray k Markovi. "Půda je bohatá na oxidy železa. To zmate údaje magnetického zaměřovače a my se snadno schováme."
Zpomalil, aby mohl obletět ostrov. Na západním úpatí hory, blízko moře, byla nezalesněná plocha. Mark dal Rayovi znamení, aby tam přistál.
Za dvě minuty nato se dotkli země. Mark vystoupil, laserovou zbraň v ruce, Ray o krok za ním...
"Zůstaňte tady," nařídil ostatním, "musíme prozkoumat okolí."
Vstoupili do cedrového lesa. Slunce pražilo a z korun se šířila vůně pryskyřice. Asi o sto metrů dál tekl

potůček.
"Je pitná," vyslal Ray zprávu po tom, co vodu ochutnal.
Šli podél vod a ani ne za deset minut dorazili k mořskému břehu. Voda v říčce poskakovala z kamene na kámen a nakonec se rozplynula v oceáně.
Mark zavřel oči a soustředil se.
"Nerozeznávám přítomnost žádných myšlenek. Zdá se, že Rhulové nedošli až sem."
"Doufejme, že nejde o žádnou léčku," vzdychl Ray. "Jak ses rozhodl?"
Mark ukázal na místo mezi několika vysokými stromy nedaleko potoka.
"Můžeme se usadit tady."
Došli zpět k modulu. Mark odvedl přátele k vybranému místu, Ray zatím schoval pod stromy modul, aby nebyl při eventuelním leteckém průzkumu vidět.
"Tak, tady je teď naše rekreační sídlo," zavtipkoval Mark. "Dokonce máme tekoucí vodu, i když není zrovna teplá."
"Myslíte, že tu budeme dlouho?" zavrčel Goldman.
"Tak dlouho, jak bude třeba. Mezi námi a Tsi-Hanem právě teď začíná zkouška trpělivosti. Kdo se první unaví, ten prohraje."
Penford si zachoval přes všechny útrapy jasný úsudek.
"Pirát má v ruce všechny trumfy, má vše, co potřebuje k životu, komfort... může si dovolit čekat celé týdny."
"To není tak jisté. Vy všichni jste důležité osobnosti a je jasné, že se vaše rodiny pokusí s vámi spojit. Když se jim to nepodaří, určitě o tom uvědomí Vesmírnou policii."
Goldman souhlasně přikývl.
"Slíbil jsem, že budu každý den telefonovat do své kanceláře."
A toho se Tsi-Han obává. Ví, že nemůže zůstat dlouho na astroportu. Snadno by na sebe upozornil Vesmírnou policii. A proto stačí, když se trochu obrníme trpělivostí."
"To se snadno řekne," zahučel Gorba a třel si přitom žaludek. "Už jsem vyčerpali zásoby výživných tabletek a já mám hlad jako lidožrout. Ale zarmoutilo by mě, kdybych se měl zakousnout do pečínky z buclatého Priscillina zadečku."
Mark se pousmál.
"Doufám, že k tak smutným koncům nedojde. Postaráme se s Rayem o nějaký zdroj potravy na tomto ostrově."
Pak podal Penfordovi zbraň, která dřív patřila Igorovi a řekl:
"Pane Penforde, mohl byste se ujmout dohledu? Goldman a Gorba půjdou na dříví a (pohlédl úkosem na paní Doyleovou) budou dbát především na to, aby se jeden od druhého příliš nevzdálili. Nevyvíjejte žádnou vlastní iniciativu - byť by to bylo pouhé trhání květin."
"Kdybys dovolil Marku, ráda bych použila tvoji koupelnu. Už čtyři dny jsme se k žádnému sanitárnímu bloku ani nepřiblížili," ozvala se Elza.
"Jak bych mohl pomoci já," zeptal se tiše Owen.
"Vy si teď odpočiňte, ještě jste po té dlouhé procházce nenabral síly."
Mark vyprovodil Elzu až k potůčku a prozkoumal pečlivě jeho břehy.
"Vykoupej se tady, ale jakmile by se cokoli dělo - křič! Budu nablízku."
Pak Mark poodešel k moři a tam se k němu připojil Ray. Ze zkušenosti z primitivních planete věděli, že tam mají největší naději nalézt něco k jídlu.
"Co oprava kůže, Rayi, drží dobře?"
"Perfektně."
"Pak by ses tedy měl podívat támhle, jestli tam nejsou nějaké ryby. Skály spadají rovnou do moře a ryby si v nich často hledají úkryt."
Android vyndal nůž a vyřezal si asi jeden metr dlouhý oštěp.
"Zůstaň nahoře, musíš se opatrovat."
Mark přikývl. Zápěstí o znovu rozbolelo a cítil se vyčerpán. Byl na nohou od té doby, co se dostal od Kurka zprávu o zajatcích. Ray jej vynesl až nahoru na skálu, ale pak klopýtal dál tmou po svých.

Odpočinul si jen tehdy, když jej robot přenášel přes oblasti příliš hustého lesa nebo přes hradby Rhulů.
Půl hodiny před rozedněním se jim podařilo najít androida, který zajatce hlídal. Schovali se v křoví...
Na Marka padal sladká dřímota, ruka ho však bolela stále, prsty znovu natékaly a tuhly mu.
Konečně se Ray vynořil z vody. Na své improvizované udici měl dvě velké, stříbřité ryby.
"Bravo, jen jestli jsou ty ryby jedlé. Nezapomeň, že některé v sobě mají nebezpečné toxiny."
Android položil úlovek na skálu a dal se do kuchání a porcování.
"Neboj se, vím, co dělám. Raději si odpočiň. Nevidím tě rád unaveného, zvlášť, když jsem vyčerpal zásoby vitamínů."
"Díky, jsi na mě jako vlastní máma!"
Markovi se zdálo, že usnul jen na kratičký okamžik, když vtom ucítil na rameni ruku svého přítele.
"Hotovo, může se vařit."
Vraceli se pomalu podél potoka. Ray se náhle zastavil a ukázal prstem.
"Nádherný obrázek."
Na skále seděla Priscilla Doyleová a byla celá nahá. Na záda jí dopadaly pramínky vody. Hlavu měla zakloněnou vzad, myla si obličej a vypínala přitom své nádherné poprsí.
Mark s Rayem nebyli sami, kdo sledoval to pěkné divadlo. Několik metrů od mladé ženy stál za stromem schovaný Gorba, obličej do ruda, oči rozšířené - nemohl se od té podívané odtrhnout.
Zcela omámen sledováním toho obrazu pustil najednou větve, které držel pod paždí. Hluk koupající se ženu vylekal, rukama si rychle zakryla prsa.
"Oh, pane Gorba, to jste vy? Otočte se, prosím vás."
Oslovený se hlučně rozesmál a naopak o krok popošel.
"Vše, co vidím, je tak půvabné! A není na tom nic špatného, je to přece jen tak mezi námi."
"Vy jste ale nestydatej! Okamžitě jděte pryč nebo budu křičet." V tónu jejího hlasu však žádná výhrůžka nebyla.
"Já bych vám raději pomohl. Jestli zůstanete v té ledové vodě, špatně to s vámi dopadne."
"A bude to vaše vina."
"To bych si nikdy nepřestal vyčítat. Malá masáž by vás určitě rozehřála."
"Už dost! Teď vážně! Podejte mi oblečení."
"Dobrá, už poslouchám... ale nechte mě... ať vám pomůžu... Jste celá zmrzlá."
Priscilla Doyleová si natáhla kombinézu a spokojeně nechala třít záda.
"To je ale Don Juan ze stepi, nemá žádnou techniku," řekl pobaveně android. "Mohl bych mu leccos poradit..."
"Nech ho, poradí si sám."
Rayův příchod s rybami vyvolal u uprchlíků nadšení. Začali připravovat oheň, Ray vyrobil rožně a Mark někde natrhal velké listy podobné banánovníkům, které měly nahradit talíře.
"Milý Marku, s vámi se zdá všechno jednoduché. Poradíte si na primitivní planetě, jakoby to bylo v zábavním parku."
"To patří k mému zaměstnání."
Když se jim ryby zdály dost propečené, rozporcovali je a položil na listy. Gorba rychle zhltl svůj díl a vykřikl:
"Bylo to vynikající, Rayi, hned bych si vás najal jako kuchaře."
Owen seděl opřený o strom a konečně se mu do tváří vracela barva.
"Kapitáne Stone, můžete ukojit moji zvědavost? Jak jste se mohl octnout v ten pravý okamžik v křoví, když jste měl být v tu chvíli daleko odsud?"
"Za to musíme poděkovat naši přátelům Kurkům. Jsou to vynikající telepaté."
Stařec se usmál.
"A taky musel být někdo dobrý na příjmu."
"No, řekněme, že mám určité dispozice."

17

Tsi-Han vztekle zavřel rádio. Už několik hodin se mu nedařilo navázat spojení s modulem.
Zůstal dlouho nehybně sedět. Jen z úzkých štěrbin přivřených očí to probleskovalo.
Před ním stál jeho poslední kosmatelot a nejraději by se byl ztratil. Pak ale sebral veškerou odvahu a nesměle se zeptal:
"Veliteli, myslíte, že Igora postihla nějaká nehoda?"
Tsi-Han praštil pěstí do nosníku před sebou.
"Ne," řval, "je po něm. Spadl tomu prokletými Stoneovi do léčky jako všichni ostatní."
"Ale vždyť ten to už má za sebou, slyšel jste stejně jako já, že zřítil ze skály."
"Igor se nechal napálit."
"Tomu s mi nechce věřit. Vzal bych si helijet a půjdu ho hledat. Najdu alespoň ten modul."
"Teď už budou daleko."
"To ne, kdyby vzlétli, viděli bychom jen a radaru. A tam nic nebylo."
Tsi-Han sklonil hlavu a pousmál se.
"Stone je mazanější než ty. Ví, že máme zapojený radar. Letěli těsně nad zemí, abychom je nezaměřili. Já bych to na jejich místě udělal taky tak."
"Veliteli, prosím, jen to krátce oblétnu a..."
"Nepřipadá v úvahu. Už jsme zůstali jen dva. Budeme mít co dělat, abychom zajistili chod astronefu."
Náhle dostal nápad a rysy ve tváři mu ztvrdly. "Zítra odsud zmizíme. Naložíš naprogramované androidy a všechny ostatní zničíš. Opakuji ještě jednou - všechny - bez výjimky."
"A co Thombs, vezmeme ho s sebou?"
Tsi-Han sevřel rty. Jeho ústa se proměnila v ošklivou jizvu přetínající obličej. Pak nečekaně mírným hlasem odpověděl.
"Přemýšlej přece chvíli. Zradil Owena za hrst dolsů, pak Steva za trochu větší balík. Proč by měl zrovna mě zůstat věrný? Kdo už dvakrát zradil, nebude váhat ani při třetí příležitosti. Nemusíme se s ním zabývat. Zlikviduj ho spolu s roboty."
Kosmatelot přikývl. Nějaké city nebo skrupule - to ho netrápilo.
Šéf pokračoval:
"Pak zajedeš na obě Owenova sídla, vybereš pár cenných drobností a potom všechno zapálíš. Vezmi si dost munice. Nesmí tu zůstat kámen na kameni. Já se zatím postarám o budovu astroportu a o Owenovu jachtu."
"Politika spálené země," poznamenal pobaveně Frank.
"Totální zničení Chci, aby zaplatili část našich nepříjemností."
"To je zvláštní, veliteli, nikdy bych si byl nepomyslel, že se tak rychle vzdáte."
Zmlkl, protože Tsi-Hanovi nebezpečně ztvrdly rysy a vypadalo to, že vybuchne. Pak se však ovládl a jen vyštěkl:
"Padej, neztrácej čas."
Uprchlíci se ráno probudili a uviděli Raye u ohně - opékal nad žhavými uhlíky široké plátky masa.
"Byl to velký muflon. Budeme mít co jíst nejmíň na dva dny. Co nesníte, hned vyudím."
Všichni se shromáždili okolo androida a s chutí se najedli. Owen se už vzpamatoval a zavtipkoval:
"Já mládnu. Ještě pár dnů takovéhle diety a můžu propustit všechny roboty-lékaře."
Po jídle se Mark rozhodl prozkoumat okolí jejich tábořiště.
"Můžu jít s tebou?" zeptala se Elza.
"Proč ne. Nechci jít moc daleko."
"Zůstaň se mnou ve spojení," zavrčel Ray, který velmi nerad nechával svého přítele samotného.
Mark vyrazil směrem k vodě.
"Kam chceš jít?"
"Půjdeme vzhůru podél potoka. Chtěl bych dojít až k tomu nezalesněnému úbočí hory a podívat se na náš ostrov odtamtud."
Šli dobré tři hodiny. Sem tam vyplašili nějaké ptáky nebo stádo muflonů.
"Bude co jíst," usmála se Elza.
"Vypadá to, že by tady neměli mít žádné Rhuly a ani jiné masožravé rostliny."

Prošli pod posledními stromy a ocitli se na louce porostlé vysokými travinami. Ještě půl hodiny šplhali a dorazili opět k lesu, který spadal až k moři.
Elza si sedla do trávy a přivřela oči. Prudké slunce ji oslepovalo.
Mark si sedl vedle ní a zkoumal pohledem les. Všimnul si brzy skupiny stromů, která se vzrůstem odlišovala od ostatních.
"Kurkové. Pojď, půjdeme k nim."
"Já bych si ještě trochu odpočinula, nejsem tak trénovaná jako ty."
"Promiň."
Objal mladou ženu a přitiskl se k ní. Zůstali tak dlouhou chvíli beze slova a vychutnávali vzájemnou přítomnost.
Pak Elza Marka políbila zlehka na tvář a k jeho lítosti se zdvihla.
"Musíme vyrazit, jestli chceš dojít k těm tvým stromům a ještě se do večera vrátit do tábora. A nezabloudíme v lese?"
"Kdepak. Když bude třeba, zavolám Raye."
Podíval se na hodinky a pak na buzolu. Zapsal si směr a vyrazili ruku v ruce - jako na mileneckou procházku.
Bylo velmi příjemné vejít do stínu. Když se přiblížili do oblasti, kam Mark lokalizoval Kurky, zpomalili a pečlivě zkoumali každý strom, každý keř.
"Raději chci mít jistotu, že Rhulové nepronikli až sem."
Obavy byly zbytečné. Brzy dorazili k velkým dubům. Mark přivřel oči a vyslal telepatické poselství. Podařilo se mu navázat spojení.
"Kdo jste, a proč voláte?"
Skupina stromů nedokázala zastřít veliké překvapené. Výhodou psychické výměny je její rychlost, proto Markovi stačilo pár vteřin na to, aby popsal své setkání s Kurky na druhém ostrově.
"I když jsou daleko, měli byste se s nimi pokusit komunikovat," uzavřel Mark.
"Mysleli jsme si, že jsme jediní myslící tvorové na této planetě."
Vlna zmizela a za minutu se ozvala velmi rozradostněně.
"Podařilo se nám navázat spojení s našimi soukmenovci. To je skvělé, že už nejsme sami. Tomu ty nemůžeš porozumět, ty, který se můžeš pohybovat, překračovat mezihvězdné prostory... Děkujeme, malý Pozemšťánku, způsobil jsi nám velkou radost."
"Tady okolo je hodně ostrovů, kdo ví, zda na nich nejsou také další Kurkové?"
"Můžeš si být jist, že to systematicky prozkoumáme."
Dorazili zpět do tábora a Elza Markovi pošeptala.
"Udělal sis zase nové přátele."

18

Další den se schyloval ke konci. Mark i Ray se bavili kutěním. Vyřezávali dřevěné talíře a jakési džbánky, aby mohli pít pohodlněji než jen z rukou.
Muži se začali připravovat na noc. Priscilla se ušklíbla, když pohlédla na svoje ruce, umaštěné od Rayovy pečínky.
"Trocha vody by neškodila."
Odcházela směrem k potoku a Goldman vrčel:
"Tisíc dolsů za opravdickou postel. Země je dobrá pro zvířata a ne pro lidi."
"To já mám radši tenhle mechový koberec než kabinku na pirátské lodi," usadil ho Gorba. "Na Zemi lítáme jako blázni z jednoho zasedání správní rady na druhé. Tady si alespoň v klidu odpočineme. Jsou to vlastně bezplatné prázdniny."
"Mluvte sám za sebe. Ta dlouhá nepřítomnost mě může stát jmění."
"Potřebovala bych si taky vyčistit nehty," zašeptala Elza Markovi do ucha.
"Půjdu s tebou. Za pět minut bude noc."
Priscilla klečela u potoka, a šplouchala si chladnou vodu na obličej. Zachvěla se - dvě ruce ji náhle

uchopily a nadzvedly. V tom uchopení byla síla i něha zároveň. Otočila hlavu a uviděla usmívajícího se Raye.
"No ne? Pusťte mě, co ode mne chcete...?" Větu nedokončila. Pevné, ale sametově měkké rty se přitiskly na její ústa. Důvod byl zřejmý. Přece nemůže něco takového tomu nevychovanci dovolit! Líbá pravda velice dobře, ale to přece není důvod, aby...
Teď právě jí ohromně zručná ruka hladí po ňadrech, rozpíná kalhoty a stahuje kalhotky. Co si myslí! Musí mu okamžitě ukázat, kde je jeho místo. Proč ji pokládá na zem? Myslí si snad, že hned svolí...? Ne! Nechce. Ne s tímhle člověkem, který leží na ní... v ní... chtělo se jí začít křičet o pomoc, už otvírá ústa...
"Ach, Rayi..." vzdychla.
Objala rukama to mocné tělo a zcela se poddala nádherným vířivým pohybům.
Elza zůstala překvapením stát. V posledních záblescích světla rozeznala Priscillino tělo, celé nahé a chvějící se v Rayových rukách.
"Marku, to přece není možné, měl bys zasáhnout."
"Nerušme je."
"Ale přece nemůže..."
"Víš Elzo, rejstřík Rayových citů se velmi rozšířil. Ví, co je přátelství, nenávist i pomsta a z doby, kdy jsme byli oba zraněni zná i hněv a zášť. Postupně poznává i lásku. Proč mu ji odepírat?"
Elza si vzdychla a chvilinku váhala, než odpověděla.
"Máš asi pravdu," řekla, ale pak ještě dodala:
"Lepší bude, když její oheň uhasí on, než kdyby to měl být někdo jiný. Už jsem se bála, že se zaměřila na tebe."
U potoka bylo slyšet tlumené vzdechy. Elza se usmála a přitiskla Marka blíž k sobě. Kus poodešli a pak se Elza nechala položit na zem a přitáhla k sobě svého milého.
"Obejmi mě..."
Brzy na úsvitu se Mark probudil a pozoroval své spící přátele. Byli jako opravdoví tuláci. Špinaví, zarostlí, šaty celé od hlíny... ale jejich obličeje byly uvolněné.
Mark zůstal v psychickém spojení s Rayem. Požádal ho, aby vzal modul a provedl průzkumnou cestu.
"Blížím se k ostrovu, nic abnormálního na horizontě nevidím."
"Přistaň někde na mýtině a pak použij antigravitační zařízení, ale zůstaň ve výši stromů. Dávej si pozor. Tsi-Han může mít androidy i dost hluboko v lese. Určitě nebude hlídat jenom astroport."
"Zatím jsem nic nezaznamenal. Počkej vteřinu... v dálce rozeznávám sloupec kouře."
"Pozor, může to být lest."
"Ne, je to Owenova rezidence. Jsou z ní jen ruiny... Teď se blížím k astroportu."
Ray opět promluvil asi za minut.
"Pirátská loď zmizela. Merkura chrání silové pole - zůstal nedotčený. Ovšem všechno ostatní jsou jen rozvaliny. Owenova jachta je zcela zničena a hlavní budovat také. Tsi-Han se chtěl asi pomstít, než zmizel."
Nejde o nějakou léčku?"
"Myslím, že ne. Modul má zabudovaný detektor kovů a já jsem si ničeho nevšiml. Přistanu a prozkoumám rozvaliny."
"Dobrá, cestou zpět proveď dálkový průzkum, abychom si byli jistí, že jsme na této planetě sami."
Mark zůstal dlouho stát s očima upřenýma k nebi. Poslední hvězda jedna po druhé zhasínaly a hubeňoučký měsíc se nořil do oceánu, aby uvolnil místo vycházejícímu slunci.
"Co budeme dnes snídat?"
Gorba ztěžka zdvihl svoj nadměrné tělo, hlasitě zafrkal a řekl:
"Nic necítím, Ray dnes nic neulovil?"
Mark ukázal na síťku upletenou z lián, která visela na větvi.
"Moje babička vždycky říkala, že se nemají nechávat žádné zbytky."
"Vynikající rada," říkal Penford, "a čím se budeme zabývat dnes?"
"Myslím, že si vyřežu šachy," řekl Gorba. "S nimi se dá velmi příjemně trávit čas."

"Mluvte sám za sebe," vložil se do hovoru Goldman. "Nikdy jsem nepochopil, jak někdo může trávit tolik času přemísťováním směšných figurek."
"To je ale nevzdělanec... a barbar...," zavrčel Gorba.
Elza je pobaveně pozorovala. Priscilla s obtížemi přemáhala spánek. Pod očima měla hluboké černé kruhy, které svědčily o únavě a ponocování. Milostné hrátky s Rayem se zřejmě protáhly až dlouho do noci.
"Vždycky jsem si myslela," vzdychla Priscilla, "že bohatí lidé nikdy nevstávají před polednem."
"Zase jeden předsudek," řekl Owen a oči mu zářily zpod hustého obočí. "Tenhle primitivní život mě omladil. Cítím se jako znovuzrozený."
"Byly by to docela pěkné prázdniny. Jen by taky měly mít konec," zažertoval Mark. "Já osobně bych se docela rád vrátil na svůj astronef, k jeho bídné kuchyni a sanitární buňce."
"Co to má znamenat?"
"Až se nasnídáte, vydáme se na mýtinu. Ray se pro nás vrátí s lodí."
"A co pirát?"
"Odletěl!"
Ta zpráva všechny uvedla do obrovského nadšení.
Ani ne za dvě hodiny přistál modul na astroportu. Během letu uviděli ruiny obou Owenových rezidencí. Ten jen vzdychl:
"Stálo mě to tolik let práce, aby tu bylo všechno podle mého gusta!"
"Myslím, že nejrozumnější bude, když hned všichni nastoupíte do mého astronefu. Tady už se nedá nic použít. Tsi-Han zničil systematicky vše. Nejen budovy, ale i androidy. I vaše automatické obranné systémy byly vyřazeny z provozu."
"A co Thombs?"
"Ray nalezl jeho mrtvolu v laboratoři robotů."
Owen posmutněl.
"Chudák. Sice mě zradil, ale už jsem mu odpustil. Byl jsem na něho asi příliš přísný."
Cestující se na Merkuru shromáždili v centrálním prostoru. Mark s Rayem se odebrali do řídící kabiny.
"Automatické obranné systémy znovu zapojeny," oznámil Ray.
Jeho přítel roztržitě přikývl. Měl přivřené oči a něco mu pořád vrtalo hlavou. Přistoupil k palubnímu počítači a zmáčkl několik tlačítek.
"Všechno v pořádku, Marku, můžeme vzlétnout, kdy budeš chtít."
"Odlet za šest hodin," odpověděl Mark, ale oči měl upřené na údaj, které vycházely z palubního počítače.
"Proč budeme čekat?"
Mark ukázal na dva body na obrazovce.
"Chtěl bych, aby planeta byla co nejdelší dobu mezi námi a měsícem." A protože se jeho přítel tvářil dost nechápavě, pokračoval:
"Tsi-Han se jen tak nevzdá něčeho, co jednou začal a co mu může přinést tak obrovské bohatství."
"Došlo mu, že nemá šanci nás najít."
"A nebo vymyslel něco jiného. Zničil přece systematicky vše, co nám mohlo sloužit jako úkryt a tím nás vlastně donutil nasednout do Merkura a co nejrychleji se vrátit na Zemi."
"No a co tedy myslíš, že udělá?"
"Vsadím se, že nás čeká někde ve vesmíru. Nejpříhodnější je pro něj doba, kdy nesvítí měsíc. A proto bych rád dosáhl co nejvyšší rychlosti, než nás dostihne."
Ray vzdychl a přikývl.
"Prověř naše zbraně, já jdu za našimi hosty," uzavřel Mark. "Střely musí být nachystány ještě před odletem."
Hosté byli shromáždění okolo baru. Gorba, který už měl v sobě dvě vodky, vykřikl:
"Napijme se na zdraví kapitána Stonea!"
Elza mu podala skleničku a Penford dodal: "Tahle skotská je vynikající. Vím to, vždyť ji sám vyrábím. Jestli se dostaneme na Zemi, nechám vám poslat bednu z mých nejlepších sklepů."

"A já přidám dvě bedny vodky," přisadil si Gorba.
Mark se hlučně rozesmál.
"Vzpomínám si, že jste mi před několika měsíci na podobné situace už něco podobného slíbil. A ještě jsem nic neviděl!"
Penford zrudl a zašklebil se.
"To je pravda, kapitáne, přiznávám svou chybu, nemějte mi to za zlé."
Pak snědli toast a Mark požádal Elzu, aby každému ukázala jeho kabinu.
"To bude jednoduché, jsou rozmístěny stejně jako na Neptunu."
Ještě před odchodem Elza Markovi zašeptala do ucha:
"Já se nastěhuji k tobě. Strávíme příjemně let."
Goldman se netrpělivě ozval:
"Proč jsme ještě nevzlétli? Byl bych už rád zpátky na Zemi."
"To chceme všichni, ale potřebujeme ještě několik hodin."
Mark ukázal na svoji stále nateklou levou ruku a předešel tak probouzející se nepokojenost.
"Ray ještě kontroluje všechna zařízení a já se musím zastavit v lékařském bloku. Ta zlomenina pořád bolí."
Elza vykřikla:
"Proč jsi mi nic neřekl? Myslela jsem, že to máš jen vymknuté. Pojď, sama tě tam dovedu." Mladá žena vzala svého přítele za zdravou ruku a odstrčila přitom Goldmana, která jí stál v cestě.
Z lékařské kabiny vyšla, až když Mark spal. Robot-chirurg mu napravil zlomeninu, nainstaloval mu kostní regenerátory a přiložil lehký, ale pevný plastický obvaz.
Elza se vydala směrem k sanitární buňce. Když procházela chodbou okolo kabiny paní Doyleové, uslyšela:
"Ne Rayi, tady ne, teď ne..."
"Oh..." ozval se hluboký vzdech, plný vášně, "ještě, miláčku, ještě..."

19

Mark se uvelebil v pilotním křesle a zapjal si magnetické přezky. Ray sedící vlevo hlásil:
"Vše připraveno k odletu."
V tu chvíli do kabiny vešel Owen. Prošel už umývárnou a vypadal přijatelně. Měl na sobě Markovu leteckou kombinézu; byla mu trochu veliká.
"S vaším dovolením bych zde rád zůstal. Jsem už od mládí vášnivý letec a pilotoval jsem nejeden astronef."
"Dobrá, ale dobře se připoutejte možná to bude trochu drncat, Rayi, kontakty."
Hluk trysek zesílil a Merkur se odlepil od plochy. Přestože jeho antigravitační zařízení pracovalo naplno, akcelerace nastavená na maximum doléhala na cestující dost silně. Na obrazovce bylo vidět, jak se planeta rychle vzdaluje.
Uplynulo několik vteřin a ze stínu Naxy se vynořil malý měsíc.
"Na radaru je kontakt. Je to astronef. A je velmi rychlý. Měl jsi pravdu marku, je to určitě Tsi-Han. Míří na nás. Střet nastane za sedm minut."
Nad hlavami se jim rozsvítilo červené světlo videorádia. Na obrazovce se objevil pirátův obličej. Spokojeně se usmíval.
"Jste mi vydáni na milost. Nařizuji vám okamžitě zastavit motory," nemohl potlačit samolibé zahýkání.
Pak pokračoval:
"V lese jste měl navrch vy, kapitáne, tam jste nad mými přáteli zvítězil. Ve vzduchu jste ale druhý. Tady jsem doma já. Mně bude patřit konečné vítězství."
Owen se zvedl a Mark mu zašeptal:
"Chvíli se s ním bavte a zdržujte ho. Potřebuji tak tři, čtyři minuty."
"Co chcete?" zeptal se stařec autoritativně.
Tsi-Hanovi se v očích zablýsklo, když poznal, s kým mluví.

"Chci vyjednávat."
"Tak kolik."
"Skvělé! Vidím, že také nechcete ztrácet čas. Chci dvě miliardy dolsů. Kdybyste se vzdali hned na začátku, spokojil bych se jen s jednou miliardou. Teď ale musíte zaplatit za smrt mých druhů."
"V životě takovou částku nedáme dohromady!"
Nebuďte tak skromný. Vy a vaši přátelé máte dohromady desítky miliard."
Owen svraštil obličej.
"A jak to chcete provést?" zeptal se znechuceně.
"Jakmile kapitán Stone zastaví motory, přesednete do modulu, který vás převeze na moji loď. Budu mít tu čest vás pohostit u sebe na palubě. Stone se vrátí na zemi, shromáždí peníze a předá mi výkupné podle mých pokynů . Pak se odebere do systému Terrania XII, kde vyčká dalších příkazů. Jestliže by se o něčem doslechla Vesmírná policie, věřte, že všichni zahynete velmi nepříjemnou smrtí. Začal bych ženami, to z galantnosti..."
"Jestliže přijmeme, kdo nám zaručí, že nás opět pustíte na svobodu?"
Tsi-Hanův úsměv se ještě více roztáhl.
"Moje slovo přece, ne?"
Vzdálenost mezi dvěma astronefy se velmi rychle zkracovala. Mark zasáhl:
"To nám asi nebude stačit."
"Nemáte na vybranou!" zařval Tsi-Han. "Jestliže do minuty nekapitulujete, zničím vás."
"Je tu ještě jiné řešení," řekl Mark a pak vyslal Rayovi neslyšný povel "Pal!"
Od boku Merkuru se odlepily čtyři střely.
Pirátův obličej se údivem rozšířil.
"Co to je, ksakru? Civilní loď přece nesmí být ozbrojená!"
Mark se s ním přestal zdržovat.
"Novou salvu, rychle!"
Bandita se ze všech sil snažil udržet ochrannou clonu a neměl kdy odpovídat. První střely ale vybuchly daleko od nepřátelského astronefu a zdálo se, že mu nepůsobily žádnou újmu. Stejné to bylo i s druhou várkou střel. Markovi se objevila na čela starostlivá vráska.
"Už je to tak. Určitě má zesílený generátor. Bude třeba s držet víc při zdi..."
"Už nám to vrací a munici nešetří. Rychlost jeho střel je vyšší než naše. Má dvakrát šest řízených střel.
(Na obrazovce se objevilo dvanáct černých siluet a ty se se zlověstnou rychlostí přibližovaly k Merkuru.)
"Jsou skutečně velmi rychlé," poznamenal Ray.
"Ale vystřelili předčasně. Podívej, střely nás minou. Až ty první přeletí, vystřel maketu a zatoč o třicet stupňů"
Maketa byla perfektní návnada. Byla to dokonalá napodobenina Merkuru - jak tepelně, tak objemově i magneticky. Naváděcí hlavice protivníkovy střely se otočila za maketou a Merkur se zatím vzdaloval.
Ray si velice lidsky oddychl.
"Budeme potřebovat tři nebo čtyři makety a změny směru budou velice hrubé a nepříjemné. Pořádně to s vámi bude házet."
"Jinak to nejde. Nezapomeň vystřelit vždycky, když změníš kurs."
"Pozor, zatáčím!"
Mark ucítil na ramenou obrovskou tíži. Na sítnici se mu objevily červené žilky. Pak ten hrozný pocit, že ho někdo drtí, ustal, ale za okamžik se objevil znovu, ještě intenzívněji a bolestněji.
Merkurem zachvěl náraz. Markovi se do žaludku zařízly magnetické popruhy. Konečně oddech, může se alespoň vzpamatovat.
"Už k nám dospěly naváděcí střely. Vypustil jsem tři makety a naše clona utržila dva zásahy. Generátor vydržel."
Mark se vztyčil, aby dobře viděl vnější prostor. Rayovy změny letového kurzu teď přibližovaly jednu loď ke druhé.
"Proč už nestřílí?" podivil se Mark.
Ray ukázal na dva body na obrazovce.

"Vyšlu k němu čtyři střely, ale odstupňovaně, několik vteřin po sobě. Musí nechat obranou clonu zapnutou na plné obrátky. Teď odlétá třetí..."
Start střely byl doprovázen světelným zábleskem.
"Zdá se, že jeho generátor je nevyčerpatelný. Rychle, další dávku."
"Počítám s ní."
Rayovy prsty přeběhly po tlačítkách.
Pirátův astronef se teď zdál velmi blízko. Bylo vidět všechny detaily vnější struktury.
Další záblesk. Mark úzkostlivě sledoval poslední vystřelenou raketu. Vteřina... dvě... Ray střely velmi dobře zasynchronizoval. Explodovaly všechny najednou. Banditův generátor, oslabený ji předešlými střelami, nevydržel takový nápor energie a vypojil se. A tak se poslední střele podařilo přiblížit až k trupu...
Oslnivě se zablýsklo, astronef se rozletěl a vytvořil přitom obrovský, duhově zbarvený mrak. Když to Mark uviděl, ulehčeně si oddychl.
"Byl to gauner, tu smrt si zasloužil!" pronesl Ray místo smuteční řeči.
Owen se probral z bezvědomí. Pokusil se vstát. Mark došel k nápojovému automatu a podal mu pohárek naplněný povzbuzujícím nápojem.
"Děkuji," zašeptal slabě stařec.
Pak si ale všiml pomalu se do éteru rozptylujícího mraku a ožil.
"Skvělé! Nikdy bych si byl nepomyslil, že je možné zvítězit ve vzdušném souboji nad pirátem."
"Merkur je skutečně dobrý stroj a Ray je velmi obratný pilot."
"Vaše antigravitační zařízení je účinnější než na jiných lodích. Jinak bychom nikdy nemohli vydržet takové změny tlaku!"
"Mám rád pohodlí."
Vypadalo to, že se Owen chce zvednout. Jeho hostitel mu v tom zabránil.
"Zůstaňte ležet, přemístíme se teď do subprostoru. Tam budeme alespoň v bezpečí."
Nevolnost z přechodu brzy přešla.
"Pojďme se podívat, co dělají naši přátelé," usmál se Mark.
Pomohl Owenovi vstát. "Vděčím vám za mnohé," prohodil stařec. "Manévrovali jste opravdu zručně."
"To všechno Ray. Já jsem se jen strachy potil."
Owen na něj spiklenecky mrkl a Mark dodal:
"Ještě předtím, než jsem vstoupil do Služby pro dohled nad primitivními planetami, jsem sloužil jak poručík 1. letecké zásahové jednotky Galaxie. Naštěstí to Tsi-Han nevěděl."
"Jak jste uhodl, že na nás bude čekat?"
"Řekněme, že jsem o tom jen málo pochyboval."
Cestující na Merkuru se shromáždili ve společenské části lodi. Nevypadali dobře. Elza se podívala tázavě na Marka:
"Co Tsi-Han?"
Mladý muž přikývl a gestem ruky znázornil výbuch. Elza se ulehčeně zasmála a nalila skleničku. Podala ji Markovi rukou, která se ještě trochu třásla. Goldman si utíral zakrvavený nos."
"Kde jste se učil řídit?" vyštěkl. "Vypadalo to, že nás chcete zabít."
"To byl nápad třepat s námi jako ovocem v mixéru," přisadila si Priscilla.
Owen už toho měl dost. Autoritativním hlasem si zjednal ticho a několika krátkými větami popsal střet s Tsi-Hanem. Pak nesmlouvavě uzavřel:
"Teď, když už všechno nebezpečí pominulo, jdu spát. Bylo toho na mě už příliš."
I ostatní jej brzy napodobili. Když Priscilla otevírala dveře své kabiny, stál vedle ní Gorba, napětím celý zrudlý.
"Přemýšlel jsem o vás," řekl bez dlouhého váhání.
"Chcete-li přežít v tomto světe plném žraloků a nepřijít o své milióny, budete se potřebovat opřít o někoho, kdo je tak bohatý, jak jste vy sama. Ožením se s vámi!"
Než se mladá žena zmohla na odpověď, uchopil ji, nadzdvihl a otevřel dveře.
"Dost flirtování, přejděme k vážnějším věcem."

Zcela omámená Priscilla se nechala odnést k lehátku.

20

Mark zavřel opatrně dveře, aby Elzu neprobudil. Ta nyní spala po společně strávené noci...
Zavolal telepaticky Raye a ten hned odpověděl:
"Bez problémů."
Ve společenské části narazil Mark na Owena, který právě bohatě snídal.
"Milý Marku, ještě jsem neměl příležitost vám poděkovat. Ne, neprotestujte... Měl bych k vám ale ještě jednu prosbu. Nemohl byste mi půjčit tisíc dolsů v hotovosti?"
"Samozřejmě, že ano. A nač je potřebujete?"
Owen pobaveně ukázal na kombinézu, která na něm skutečně vlála.
"Až přijedu na astroport, budu potřebovat něco nakoupit. Není nic horšího pro multimilionáře, než se octnout zcela bez prostředků."
Mark mu podal balíček peněz, Stařec vyndal z kapsy nějaký papír.
"Připravil jsem stvrzenku." A aby předešel odmítnutí z druhé strany, dodal: "V obchodech mám rád jasno. Tady to podepište."
Hostitel pobaveně podepsal oba dva listy a pak jeden z nich zastrčil do kapsy.
"Mohu vám položit indiskrétní otázku?" navázal opět Owen. "Proč si nevezmete slečnu Swensonovou za ženu?"
Mark se rozhovořil o nezávislé povaze mladé ženy, o její práci, kterou má ráda... Owen se přitom diskrétně usmíval.
"Zrovna tohle jsem si myslel. Ale nenechte se odradit. S přibývajícími lety ji přestane bavit svět financí a bude vyhledávat dobrodružství. Můžete stárnout společně."
Ta myšlenka Marka pobavila - a že mu to říká zrovna on, finanční magnát!
"Přál bych si, abyste mi pomohl ještě v jedné věci," řekl po chvíli stařec. "Tuto noc jsem hodně přemýšlel. Nevěděl jsem, že na mé planetě jsou nějaké myslící bytosti. Jestliže jsem tomu dobře rozuměl, hrozí skupině Kurků vyhlazení. Chtěl bych jim pomoci. Myslíte, že by to bylo možné?"
Markovi poskočilo srdce radostí. Právě tohle si přál, ale nevěděl, jak to zformulovat.
Owen pokračoval:
"Až se vrátím na Zemi, spojím se s experty z muzeí. Chtěl bych sestavit expedici, která by s těmito bytostmi navázala spojení a seriózně prozkoumala flóru Naxy."
"To je skvělý nápad!"
"Řekli mi, že máte ještě dva mědíce nucených prázdnin, než vás zase přijmou do Správy... Rád bych, abyste se té expedice ujal, protože jste schopen s Kurky komunikovat."
A protože Mark váhal, Owen dodal:
"Je potřeba nejméně čtrnáct dní na výběr lidí. Budu potřebovat několik ozbrojených lodí, abych se vyhnul nepříjemným překvapením a také musím dát dohromady materiál na opravu astroportu a na rekonstrukci domu. Můžete si zatím se slečnou Swensonovou udělat prázdniny."
"V tom případě rád přijímám."
Owen se zvedl a prohlásil:
"S vaším dovolením bych také rád zavolal do své kanceláře v New Yorku."
"Videorádio je vám k dispozici. Jděte za Rayem."
Mark se najedl a pak se odebral do pilotní kabiny. Sedl si na místo druhého pilota a pohodlně si natáhl nohy.
"Myslím, že si udělám malou siestu."
"Bylo by lepší, kdyby sis začal hledat mecenáše, který by ti uhradil cestovní výlohy. Jen nové střely co budou stát..."
Cestující se shromáždili v baru. Cítili se uvolněně.
"Jestliže je pravda, co říkal Ray, budeme na Zemi už zítra. Váš astronef je rychlejší, než ten můj," konstatoval Penford.

"Rozhodně je lépe ozbrojený," zažertovala Elza.
"To jsme tedy měli z pekla štěstí," obrátil se Penford na Owena, zabořeného v křesle.
"Drahý Jacku, přivedl jste nás na vaši planetu s jistým cílem. Doufám, že jste na něj nezapomněl..."
"Ne, samozřejmě, že ne. A protože jste tu sešli všichni, můžeme začít diskutovat. Rozhodl jsem se pustit většinové vlastnictví v Cosmos Jet Company."
Oči přítomných zazářily dychtivostí. C.J.C. je obrovská společnost, která vyrábí víc jak polovinu civilních a vojenských astronefů v Zemské Unii.
"Zač?" hodil otázku Goldman.
"Komu?" přidal se Gorba.
Stařec zvedl ruku, aby si zjednal ticho.
"Víte, že vždycky držím slovo. Řekl jsem, že budu jednat s tím, kdo jako první překročí práh mého letního sídla."
"To je pravda," přitakal Penford. "Ale my jsme tam vešli všichni najednou!"
"To není tak úplně přesné. Vzpomeňte si. Kdo první vkročil na terasu?"
"Kapitán Stone, ale..."
"Je to tedy on, kdo dostane můj majetek!"
Vypukl jásot, jen Mark zůstal, jakoby do něj uhodilo.
"Jste příliš roztržitý, drahý Marku," usmál se Owen. "Přečtěte si přece ten papír, co jsem vám dal včera."
Mark vytáhl z kapsy papírek a rozložil ho. Byl to doklad, že na něj přešlo vlastnictví a on to podepsal a ani o tom nevěděl.
"Převod je právně schválený a potvrzený. Všechno jsem zařídil. Jste právoplatný majitel a podílník. Jestli chcete, můžete svůj díl převést na tyto pány. Ale myslím, že to neuděláte."
"Proč zrovna tomuhle chudákovi...," reptal Goldman.
V Owenově pohledu zajiskřilo.
"Cosmos Jet je jen jedna z mnoha mých společností, ale vždycky jsem ji preferoval."
Vzdychl a pak pokračoval.
"Zajistit, aby dál prosperovala, je těžká věc. Chtěl jsem pro ni najít schopného vlastníka, kterému by nešlo jen o okamžitý prospěch. Proto jsem uspořádal tuto schůzku a vymyslel zkoušku, která by prověřila vaše reakce a kvalitu mého eventuelního nástupce. Stone byl pro mne skutečným překvapením. Jsem si jist, že s ní v čele bude společnost dál vyrábět astronefy na vysoké úrovni. Vám ostatním se omlouvám za nepříjemnosti, které jste kvůli mě museli v posledních dnech podstoupit."
Pak žertovně zasalutoval, a odešel středem místnosti. Goldman ho vztekle napodobil. Penford pozdvihl sklenku a řekl:
"Vyhrál jste, kapitáne. Přesto nezapomenu, co jsem vám slíbil. Dostanete vaši skotskou."
Gorba k sobě přitiskl Priscillu.
"Tento obchod mi sice nevyšel, ale zato jsem získal něco jiného a myslím, že daleko lepšího."
Když Mark s Elzou osaměli, zašeptala mu do ucha:
"Dosud jsem vlastnila čtvrtinu kapitálu této společnosti a doufala jsem, že ji budu ovládat..."
Mark ji políbil a odpověděl:
"To je báječné. Já bych nebyl nikdy schopen vést tak veliký podnik. Za to, že jsi na mě tak milá, ti postoupím všechny pravomoce. Budeš společnost řídit a já se spokojím s místem technického poradce."
Spojil je nový polibek.
Pak se sebrali a odešli směrem ke své kabině. Elza si zažertovala:
"Měla bych se mít před tebou na pozoru. Jestli budeš pokračovat tímhle tempem, budeš brzy bohatší než já."